

Ahol élnek az emberek

Évtizedek óta érezzük, tapasztaljuk a korszakváltást, mondja Szeverényi János, aki szerint Isten nem vonult ki a földrészről. (6. oldal)

Mit tenne Jézus a járványban?

A cím sokaknak ismerős lehet. A '90-es évek elejének nagy amerikai divatja volt a kérdés: What would Jesus do? Mit tenne Jézus? (9. oldal)

Meggyógyítom

Vannak tragikus korszakok, amikor Isten kegyelme és szeretete nélkül az ember tehetetlenné válik. Csökken a helyzetismeret, és növekszik a döntésképtelenség. (13. oldal)

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2021. FEBRUÁR • 32. évf. 3-4. szám • Ára 3 lej

A csodák nyitja

Korunk társadalma kételkedik a csodákban, mert amit az ember észérvekkel nem tud megmagyarázni, annak a létezését is megkérdőjelezi.

Az egyik legnyomósabb érv a csodákkal szemben, hogy amióta az ember egyre felvilágosultabb a tudományok terén, azóta mind kevesebb csoda történik. Következésképpen a régi csodák olyan tudományosan megalapozott jelenségek, amelyeket az akkori emberek a tudatlanságukból kifolyólag nem tudtak megmagyarázni. Napjainkban viszont valósággal szárnyal a tudomány minden ágazata: apró részleteire bontottuk a sejtet; autót repítettünk a világűrbe; önvezető járműveket készítettünk; felfedeztük a virtuális tér adta lehetőségeit, és még rengeteg elképesztő sikert értünk el.

Gondolhatnánk, hogy az emberiség a fejlettségnek ezen a szintjén már nem gondol a csodákra, ugyanis azok teljességgel természetellenesek. Ennek ellenére az ember még most is vágyik a varázslatra. A többi között ennek köszönhető az utóbbi évek nagy sikerről sci-fi filmjeinek a diadala is. Végülis ha a társas kapcsolatainknak egy részét már úgyis a virtuális térben éljük meg, akkor a csodaéhségünket is csillapíthatjuk egy kis színészi és rendezői bravúrral.

Azért látjuk természetellenesnek a csodákat, mert már nem természetes, hogy „hitben járunk, nem látásban” 2Kor 5,7.

(Folytatás a 2. oldalon)

Hinni a hihetetlennek tűnőt

A csoda rendkívüli esemény, és megmagyarázhatatlan jelenség. Valami olyan, ami rejtélyes hatást sugall, és kitűnik a hétköznapi események közül. Éppen ezért az emberek felkapják rá a fejüket. Ha megkérdéznénk, talán mindenki tudna egy-egy csodát említeni az életéből. Isten kezének, Isten jelenlétének a megmutatkozását, amit el sem akarunk hinni. Pedig ez a valóság. Ez az előítéleteinktől, kifogásainktól, akadékoskodásainktól mentes valóság. Annyira boldog, erős és mégis alázatot, hódolatot átérző voltam, mikor csodáért imádkoztam és az megtörtént. A csodákat elfogadva, azok szerzőjében bízva szárnyalhatnánk életünk minden napján. Csodálatos lenne az életünk és rendíthet-

len a hitünk. Áldott lenne minden munkánk, mert a csoda hatná át. Csodálatos eredményre jutna minden kezdeményezésünk, mert lehetőségeinknek semmi sem szabna határt. Nem feltétlenül a megmagyarázhatatlan jelenségek tömege miatt lenne ez nagyszerű. A hegyeket megmozdító hitünk és ebből fakadó életmódunk ereje miatt. Válgjunk azzá, amik már vagyunk: Isten megváltott gyermekeivé. Higgyük végre el csodálatosságunkat!... Visszahúzz a „világ”, és nem tudjuk elhinni! Ti „ne igazodjatok e világhoz”! Már az is csoda, hogy még élünk. Igen, csoda: a kegyelem csodája, mert Isten szeret, és tudja, egyszer csodálatosmód hinni fogunk.

GHITEA-SZABÓ JÓZSEF LEVENTE

www.facebook.com/harangszo

A csodák nyitja: hit, megelégedés,

(Folytatás az 1. oldalról)

Annyira megbíztunk a racionalizmusunkban, hogy megfedkezünk arról: „ami embereknek lehetetlen, lehetséges az Istennél” Lk 18,27. Nem kellene hazug, mesterkelt, csodaszerű dolgokkal kábítanunk a lelkünk, ha ismernénk a mi Atyánkat. A vele való közösségben már nemcsak azt látjuk, ami a szemünk előtt feltűnik, hanem felfedezhetjük a szerető és gondoskodó Urat is. Akkor aztán ráébredünk, hogy a szerencsés véletlenek világában Isten jelenlétének a kéznyomai.

A legfőbb kérdés az, hogy miként lehetünk ilyen csodákat látó és megélt emberré. Bárcsak lenne egy pontos recept ennek a kérdésnek a megválaszolására!

A hithez szükséges ismereteket Isten közölte velünk a Bibliában, a többit pedig elvégzi bennünk az ő Szentlelke által. A teljesség igénye nélkül, vizsgáljunk meg néhány bibliai ígét, amely rálátást enged a csodák körülményeire és feltételeire.

A HIT

„Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, egy százados ment hozzá segítséget kérve: Uram, a szolgálóm bémán fekszik otthon, és nagy kínjai vannak. Elmegyek és meggyógyítom – mondta Jézus. Erre a százados azt felelte: Uram, nem vagyok arra méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul a szolgálóm. Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vannak alárendelt katonáim, és ha az egyiknek azt mondom: »Menj el!«, elmegy, és a másiknak: »Gyere ide!«, idejön, és az én szolgálómnak: »Tedd meg ezt!«, megteszi. Jézus pedig amikor ezt hallotta, elcsodálkozott, és azt mondta az őt követőknek: Bizony mondom nektek, ilyen nagy hitet még Izráelben sem találtam. És azt mondta Jézus a századosnak: Menj el, legyen neked a te hited szerint. És meggyógyult a szolgáló még abban az órában” Mt 8,5–10.13.

A csoda egyik legfontosabb feltétele a hit. Több bibliai történet is tanúskodik a hit fontosságáról, sőt elengedhetetlenségéről, de a kapernaumi százados szolgálójának meggyógyítása egy kicsit más.

A különbség abban rejlik, hogy míg a vak Bartimeus kiabálni kezdett: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Mk 10,47; a kétségbeesett édesapa így könyörgött: „légy segítségül nekünk, könyörülj rajtunk!” Mk 9,22, addig ez a százados csak a tényeket közölte: „Uram, a szolgálóm bémán fekszik otthon, és nagy kínjai vannak.”

Jézus valamit megláthatott, megérezhetett ebben az emberben, mert a kérés elhangzása nélkül előre kijelentette: „elmegyek és meggyógyítom”.

A másik érdekessége a történetnek, hogy a százados nem érezte önmagát méltónak arra, hogy Jézus a házába menjen, vagy gyakorlati emberként nem látta szükségesnek, hogy a Mester fölöslegesen megtegyen egy utat. Végül is a százados sem ment el minden helyszínre, hogy kiadjon egy parancsot. Az ilyen utasítás megvalósulását pedig nem fenyegette a személyes jelenlét hiánya. Jézus „elcsodálkozott” ennek az embernek a hitén, aki talán a leghatékonyabb gyógyítást kérte tőle.

Amikor mi kérünk, könyörgünk, az általában egy cseppet sem hasonlít a százados példájára. Szorult helyzetünkben az imádságunk akaratos, már-már erőszakos. Fogadkozunk, hogy a kérésünk beteljesülése után megváltozunk, és még buzgóbban gyakoroljuk a hitünket.

Ígéretet teszünk mindenre, ami szent, és ami eszünkbe jut. Kétségbeesetten esedezünk, hogy az Úr gyógyítsa meg a szerettünket, vezessen ki nehéz helyzetünkből, adjon szabadságot a veszedelemből, tegyen csodát, mert már csak az segíthet.

TELJES HÓDOLAT

Végő elkeseredettségünkben mi is kiáltunk: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemben!” (Mk 9,24). A gyötrelmekben még azok is ilyen vehemensen imádkoznak, akik a szebb napokon nem keresik az Istennel való kapcsolatot.

Az utolsó fűszálba is belekapaszkodó vergődésünk az egyik biztos tanúsítványa a hitetlenségünknek. Jobb lenne a százados

szelídségével fordulni az Úrhoz, aki teljesen alávetette magát és a kérése beteljesülését Jézus akaratának.

Valószínűleg ezért sem kérte rögtön a szolgálója gyógyulását, csupán elmondta, hogy fekszik, és nagy kínjai vannak, a döntést pedig teljességgel Jézusra bízta.

Ilyen bizalommal kell az életünket Isten kezébe tennünk, aki nekünk a legjobbat akarja, és meg is adhatja. Ilyen találkozás kell legyen az Atyával minden imádság. Erre nem lehet felkészülni, mint egy vizsgára. Ez nem egy diplomátikus, előre elgondolt társalgás vagy valamilyen probléma bejelentése. Ez egy bensőséges, őszinte, egyedül a Szentlelek által megtapasztalható valóság.

Ha ilyen feltétel nélküli, Isten akaratának mindent alárendelő hitünk van, mint a századosnak volt, akkor mi is részesei lehetünk a csodának. Elvégre Jézus nem mondta, hogy meggyógyítja a szolgát, hanem ezt válaszolta: „legyen neked a te hited szerint”, és a százados hite szerint „meggyógyult a szolgáló még abban az órában”.

Ne kérjük számon Istent, hogy – szerintünk – fukarkodik a csodákkal, mert ezeknek akadálya bennünk, a mi hitetlenségünkben van. Amikor Jézus hazlátogatott, a helybeliek csak egy régi ismerőst láttak benne, és hitetlenséggel hallgatták, ezért „nem is tehetett ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyított meg, kezét rájuk helyezve” (Mk 6,5).

Gyakran a földhözragadt magatartásunk gátolja meg a csodák megvalósulását.

Elképzelhető, hogy a kéréseinkre ugyanazt a választ kapjuk, mint egykor a százados: „legyen neked a te hited szerint”. Ám ha a hitünk tele van kétséggel, bizonytalansággal, bizalmatlansággal, akkor annak gyümölcsei is csak ilyenek lehetnek.

elszántság és szeretetet

Kérjünk hitet Istentől, mert „aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják” Mt 7,8.

ELSZÁNTSÁG

„Hamarosan olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem fértek el. Ő pedig hirdette nekik az ígét. Egy bénával akartak hozzá menni, akit négyen emeltek. De mivel a sokaság miatt nem juthattak a közelébe, megbontották a ház fedelét, ahol ő volt, és rést vágva leeresztették a nyoszolyát, amelyen a béna feküdt. Jézus pedig látva hitüket, azt mondta a bénának: Fiam, megbocsáttattak a bűneid. De hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani – azt mondta a bénának: mondom neked, kelj föl, vedd fel a nyoszolyád, és menj haza! Az pedig azonnal fölkel, fölvette nyoszolyáját, és mindenki szeme láttára kiment, úgyhogy mindnyájan elcsodálkoztak, és dicsőítették Istent ezt mondva: Még sohasem láttunk ilyet!” Mk 2,2–5; 10–12.

A béna barátainak volt hitük és szeretetük, különben nem vitték volna a társukat Jézushoz. A ház köré gyűlt sokaság miatt, nagy siránkozás és panaszkodás közepette, vissza is fordulhattak volna. Mentegethették volna magukat, mert ők legalább megpróbálták, és nem az ő hibájuk, hogy nem sikerült. Volt hitük Jézusban, és a társuk iránti szeretet vezette őket, de szükség volt az elszántságukra is, hogy a tető megbontása által gyógyulást szerezzenek a bénának.

A mi eltökéltségünk általában könnyen kifulladás. Néha megtörténik, hogy belealuszunk az imádságba, máskor meg letudjuk néhány másodperc alatt. Vannak, akik nem mennek el istentiszteletre, mert kényelmetlen a pad, túl messze van a templom, télen túlságosan hideg van bent, nyáron pedig beszorul

a meleg. Vannak, akik azért maradnak el az istentiszteletekről, mert valaki megsértette őket, vagy túl unalmasnak találják az igehirdetést. Van olyan, hogy a lelkipásztor személyével van a gond, mert rosszul fogalmazott, szúrósan nézett, vagy csak egyszerűen nem rokonszenves.

Ha ilyen sok barikádot állítunk Isten és magunk közé, ne lepődjünk meg azon, hogy a csodák elkerülnek minket. A négy barát példája arra tanít, hogy a Jézushoz vezető úton az akadályokat leküzdeni kell, nem pedig tovább növelni.

MEGELÉGEDES

„Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: Uram, légy segítségül nekem! Ő erre így válaszolt: Nem jó a fiak kenyerét elvenni és odavetni az ebeknek. Az pedig azt mondta: Úgy van, Uram, de hiszen az ebek is esznek az uruk asztaláról lehulló morzsákból! Ekkor Jézus azt mondta neki: Asszony, nagy a te hited! Legyen neked a te akaratom szerint. És leánya meggyógyult attól a pillanattól fogva” Mt 15,25–28.

Az édesanyjai szeretetnek nincs párja. A kánaáni asszony hittel fordult Jézushoz, hajtotta a gyermeke iránti féltő szeretet, félretette az ellenérzését, amely abban az időben a népek között uralkodott. Ledöntött minden fizikai és szellemi korlátot, míg végül ott találta magát szemtől szemben Jézussal, de ő olyan durván szólt hozzá, hogy még a mi szívünk is belesajdul: „nem jó a fiak kenyerét elvenni és odavetni az ebeknek”.

Egy önérzetes ember ezen a ponton sarkon fordulna, és válogatott cífraságok emlegetése közepette nagyon kikérné magának az ilyen viselkedést. Egy szerető édesanya viszont mindent elvisel a gyermeke érdekében. Ezt tette ez a kánaáni asszony is; bölcs válaszában rámutatott, hogy a kegyelemnek a morzsái is elegendők nekünk, hiszen még azokat sem érdemljük meg.

Gyorsan változó világunkban nagy erény az elégedettség. Lassan beépült az életünkbe a szüntelen jobbra, szebbre, újabbra való vágyódás, és amikor elértük a célunkat, akkor megjelenik valami még jobb, még szebb és még újabb. Olyan ördögi kör ez, amelyben elfeledkezünk arról, hogy mivel tartozunk a mi Urunknak, pedig „nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel” 1Tim 6,6.

A mindenség teremője és fenntartója mennyei Atyaként közeledik hozzánk; Jézus Krisztus szenvedett a mi bűneink bocsánatáért és üdvösséget szerzett nekünk; Szentlélek Isten velünk van és megújít, az embernek pedig mindez még mindig nem elég.

Különös, hogy amikor fordított helyzet áll elő, és az ember kell hogy áldozzon valamit Istennek, akkor egy kis apróság is elégnek tűnik.

A SZERETET

„És ha prófétálni is tudok, és minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha teljes hitem van is, úgy, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen bennem, semmi vagyok” 1Kor 13,2.

Tegyük fel, hogy olyan hitünk van, amivel fenekestül felforgathatjuk a világot. Mit kezdenénk ekkora hatalommal? Biztos vagyok benne, hogy szeretet nélkül csak a saját pecsenyénket sütögetnénk. A telhetetlenségtől fűtve valószínűleg világuralomra törnénk.

A szeretet gátol meg minket abban, hogy embertelenné legyünk és pusztítsuk az igaz értékeket.

A csodák megvalósulásában, kimondva vagy kimondatlanul, nagy szerepe van a szeretetnek. Ezért szabadította ki Isten az ő népet az egyiptomi fogságból és vezette oly sok csoda által egészen az ígért földjéig. Ezért kért gyógyulást a százados a szolgájának, Jairus a lányának, az édesapa a megszállott fiúnak. Lázár halálából való feltámasztásának a története is ezzel a hírrel kezdődött: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg” Jn 11,3. Majd a sírnál könnyekre fakadt Jézus láttán az ott lévők így szóltak: „íme, mennyire szerette” Jn 11,36. És akkor még nem is sejtették, hogy Jézus hamarosan kiszólítja a négy napja halt Lázárt a sírból.

A szeretet szót sajnos elcsépeztük, túl sokszor visszaéltünk vele és használtuk feleltelenül, azonban mindez semmit sem vesz el a jelentőségéből. Szeretet nélkül a csodák pusztán hasztalan vagy romboló természetfölkelti jelenségek lennének. A csodák beteljesüléséhez pedig nélkülözhetetlen, „mert Isten szeretet” 1Jn 4,8.

Amikor valamilyen csoda után sóvárgunk, akkor vizsgáljuk meg önmagunkat. Mi kelti bennünk a csoda iránti vágyakozást: kíváncsiság, bizonyításvágy, önzés vagy szeretet?

Nem mindegy, milyen indítatásból kérjük az Urat, hogy mutassa meg a hatalmát.

Legyen a mérce Jézus parancsolata: „szersz az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erőddel és teljes értelmekkel, és felebarátodat, mint magadat”. Lk 10,27.

Kérjük Istent, hogy adjon nekünk olyan hitet, megelégedést, elszántságot és szeretetet, amelynek nyomában csodák teremnek.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN BÉLA

A csodák üzenete az örök Istentől

A csoda olyan esemény, amelyet ismereteink fényében nem tartunk lehetségesnek. A csoda mindig túlmutat önmagán: az eljövendő Isten országába enged betekinteni azáltal, hogy a természetfölötti hatalom beleavatkozik a természet rendjébe.

A csoda jel. Előjele a teljességnek, a tökéletes megváltásnak. Isten teremő hatalmára és szabadító tetteire utal. Nem az a kérdés, hogy egy béna ember meggyógyítása természetes vagy nem természetes módon megy végbe, hanem az, hogy a beteg bénaságban a természetellenes, az Isten rendje elleni állapot mutatkozik meg, és ezt kell helyreállítani, azaz meggyógyítani.

A csodának azonban van egy emberek által előidézett változata is, a mágia (eredetileg perzsa szó), ami illúziókeltéssel és trükkökkel becsapja az embert.

BIBLIÁN KÍVÜLI CSODAEGBESZÉLÉSEK

Csodaelbeszélések az ókorban nemcsak Jézussal kapcsolatban születtek. Csodákat tulajdonítottak például Vespasianus római császárnak, Jarkasz hindu bölcsnek, de még a Talmudban is (a zsidó Törvény aprólékos magyarázata) szó esik itt-ott csodatévő rabikról.

A csodák hozzájárulhattak ahhoz, hogy az emberek boldoguljanak az életben. A csodatévő gyógyítók iránti érdeklődés megélénkülésében pedig szerepet játszhatott az egyre nagyobb méreteket öltő, általános nyomor.

Az ókorban sok olyan zarándokhely létezett, ahol rendszeresen történtek csodák. Köztük a leghíresebb Aszklépiosz szentélye volt, a görög Peloponnészosz félszigeten, Epidauróban. Sok vak, béna és süketnéma ment oda abban a reményben, hogy amíg a templomban alszik, addig a kígyó képében megjelenő istenség meggyógyítja őt.

A sok-sok fogadalmi felirat (votívtábla) mindmáig arról tanúskodik, hogy sok ember meg is gyógyult itt. (Pl. egy Euhipposz nevű férfi megköszöni, hogy az isten eltávolította állkapcsából a lándzsahegyet, amely hat éve benne volt.)

A mágusokhoz azért fordultak az emberek, hogy ellenségeiknek ártsanak, vagy védekezzenek a rontástól. A mágus a maga területén képzett szakember volt. Tudta olvasni a varázskönyveket, és tudta, hogy milyen szavakkal, praktikákkal lehet hatni a démonokra. Tudománya lehetővé tette, hogy a maga szolgálatába állítsa az érzékfeletti világ erőit.

Jézus korában a legismertebb gyógyító egy Apolló nevű vándortanító volt, a kis-ázsiai Tüana városból. Végigjárta az akkor ismert egész világot: Indiától Spanyolországig gyógyított betegeket, űzött ki ördögöket, támasztott fel halottakat.

Egy másik korabeli csodatévő a karizmatikus Simon Mágus volt, Samáriából. Róla az Apostolok Cselekedetei (8,9–11) is beszél, és az egyházatyák szerint is nagy hatással volt az akkori világra.

CSODAEGBESZÉLÉSEK AZ ŐSZÖVETSÉGBEN

Mind az Ó-, mind az Újszövetségben olvassunk csodaleírásokat. A csodaelbeszélések az Őszövetségben nem helyszíni tudósításként írtak le. A szentírók mindig egy adott szövegből vagy egy jól megfogalmazható teológiai szempont kibontásaként írták le Istentől szóló teológiai üzenetüket.

Egy részük az ókori Keleten elterjedt látásmódot alkalmazta, miszerint csak az lehet erős nemzet, amelynek erős istene van. A tíz csapás elbeszélése például jól rávilágít arra a teológiai meggyőződésre, miszerint Isten ereje és hatalma összemérhetetlenül nagyobb a fáraó és az általa megtestesített napisten (Ámon-Ré) erejénél és hatalmánál.

A csipkebokornál Mózesnek megjelenő Isten megbízásából maga Mózes (és Áron) is jeleket tehet, csodákat vihet végbe a fáraó és mágusai előtt (2Móz 3-6). Ezek egy részét maguk a mágusok is meg tudják tenni (2Móz 6-7), ám a történetben előrehaladva egyre inkább a fáraónak és vezetőinek tehetlenségével találkozunk.

A tíz csapás, a Vörös-tengeren való csodálatos átkelés, a pusztai vándorlás alatt a vízfakasztás, a manna és a fűrjek, az ellenségektől való megmenekülés Isten jelenlétét bizonyítja és bizonygatja – Izrael minden konoksága és lázadása ellenére (2Móz 15,22-18,27; 4Móz 10,11-21,35). A lázadás „eredményeként” bekövetkező negyvenéves pusztai bolyongás időszaka alatt azonban már nem történnek csodák!

A honfoglalás idején szintén találkozunk csodákkal: a Jordánon való átkelés felidézti a

tengeren való átkelés csodáját (Józs 4), Jerikó bevétele (Józs 6), a fegyveres ütközet alatt a Nap megállításának megismételhetetlen eseménye (Józs 10) Isten hatalmát és népe irányába mutatott elköteleződését írja le.

A bírák történeteiben is fontos szerepet játszottak a csodák, de soha nem a hősök érdemeire, hanem Isten hatalmára hívták fel a figyelmet (Bír 4; 6–7; 15–16).

Az Illéshez és Elizeushoz kötődő prófétai elbeszéléshagyományok (1Kir 17 – 2Kir 13) szintén számtalan csoda motívumot foglalnak magukban. A gondviselés csodáival (pl. olaj, kenyér megszorítás), a természeti csodákkal (pl. Illés kettéválasztja köpenyével a Jordánt, tüzes szekéren elragadtatják), illetve a halottfeltámasztások egyedülálló történeteivel (a sareptai özvegy és a súnemi asszony fiának feltámasztása) találkozunk. Ezek a csodaelbeszélések később Jézus csodáira nézve is nagyon jelentősnek bizonyultak.

A prófétai könyvekben, illetve a költészet- és a bölcsességirodalom könyveiben már jóval kevesebb csodatörténettel találkozunk.

Előbbiek az Istennel kötött szövetség megtartását, utóbbiak a személyes és közösségi imádságokban megfogalmazott segítségkérést és a megtapasztalt szabadításért mondott hálát helyezik előtérbe.

A tanító novellák (József-novella, Eszter története, Jónás könyve, Dániel 1-6) szintén tartalmaznak csodás elemeket, azzal a tanítói céllal, hogy bizonyítsák: az istenfélő ember mindig számíthat Istene segítségére.

JÉZUS CSODÁI

Jézus csodatételeit a Bibliában Máté, Márk, Lukács és János evangélisták írják le. A csodák egy része gyógyítással, másik része természetfeletti jelenségekkel kapcsolatos.

Jézus tanítása alapján mindenki képes lenne ezekre a csodákra, de a legtöbb ember

a mindenkori embernek

kishitősége miatt képtelen. Magyarázó példa erre az, amikor Jézus vízen járva közelít az apostolok csónakja felé, Péter pedig megpróbál Jézus elé menni a vízen, és egy pillanatra sikerül neki is.

Hogy pontosan hány csodát tett Jézus, szinte lehetetlenség megállapítani. Ennek oka az, hogy vannak olyan csodák, amelyek csak összegezve vannak (pl. Mt 8,16: ördögösök és tisztátalan lelkek csoportos gyógyítása), illetve történhetek olyan csodák, amelyeket nem jegyeztek le (csak az ötezer ember megvendégelését írja le mind a négy evangélium).

Jézus csodáit rendszerint négy csoportba szokták sorolni:

1. Természeti csodák: Jézus a természet törvényei fölött fejti ki erejét (étel-ital csodák, a tengerrel kapcsolatos csodák);

2. Gyógyítások: összesen húsz történet az evangéliumokban. A gyógyítás folyamata szinte mindig az illető betegség diagnózisát és létrejöttének folyamatát is tartalmazza sűrített formában. Mindegyik betegség valamilyen az emberi lélekből fakad, a gyógyulásnak pedig két lényeges feltétele van: az egyik a beteg bizalma Jézusban (személyén keresztül magában Istenben), a másik pedig Jézus karizmatikus kisugárzása, a belőle kiáradó gyógyító erő;

3. Ördögűzések: Jézus megtöri a Sátán hatalmát az ember felett (szabadítás);

4. Halottak feltámasztása: Jairus lányának, a naini ifjúnak és Lázár feltámasztásának története (Jézus legyőzi még a halált is).

Az ókeresztény korban a halottak feltámasztásának és a gyógyításnak a képei a katakombákban és a szarkofágokon a megváltás utáni vágy kifejezőiként maradtak fenn.

TANÍTANI AKARNAK

Minden csodatett elmond valamit. A tenger lecsendesítéséről szóló elbeszélés végén a tanítványok azt kérdezik Jézussal kapcsolatban, hogy „ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?” (Mk 4,41).

Mit mondanak a csodák Jézus személyéről? A csodák Jézus istenségének, hatalmának bizonyítékai, mint messiási jelek. Az eljövendő Isten országát láttatják, amelyben majd jobb rend lesz. Ez reménység a legszerencsétlenebbek és a legkétségbeesettebbek számára is, akikkel Jézus örömmel találkozott.

Jézus csodái tehát nem egyszerűen az isteni erőről adnak hírt, hanem a megígért Isten-kiarályság szabadító erejét hirdetik, mely a Sátán és a halál hatalmát végérvényesen megtöri.

Jézus soha nem tett csodát az emberek szórakoztatásának céljából, de még emberek toborzásáért sem. Számos alkalommal olvasható, hogy Jézus azt kéri az emberektől, hogy hallgassanak, ne mondják el senkinek, hogy mi történt velük.

Jézus soha nem tett csodát olyan helyzetben sem, amikor valami emberi erővel is elérhető lett volna, nem támogatta az emberi passzivitást.

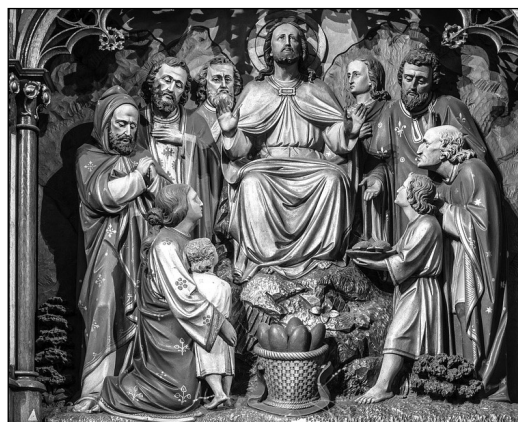
Jézus csodái ugyanis állásfoglalásra próbálnak ösztönözni: mellette vagy ellene.

A csodák az üdvösségre hívogató jelek. Illusztrálják Isten megmentő szeretetét. A csoda „az ember ügyeibe történő isteni beavatkozást kinyilvánító rendkívüli esemény”. Ahol ez nincs így, ott a csoda érthetetlen és felesleges: naivitás, hiszékenység, hazugság. A csodák tehát nem önmagukért vannak. Jézusra és Istenre mutatnak!

MAI „CSODÁK” MARGÓJÁRA

Történnek-e ma csodás gyógyulások ima és hit által? Mit tudunk kezdeni a csodákkal a mai világban, amikor gondolkodásunkat annyira áthatja a természettudományos szemlélet?

Napjaink embere nem áll készen a csodákra. Egyrészt azért nem, mert alapvetően tagadja Isten létét, így a csodákat sem tekin-

tené istenbizonyítéknak (pedig ez egy fontos céljuk a csodáknak!); másrészt pedig a csodák legfőbb célját, az üzenetet sem értené meg a mai ember a Szentírás ismerete nélkül.

Ráadásul egyesek a betegek gyógyulás utáni vágyát kihasználják önmaguk felmagasztalására vagy jó pénzkereseti lehetőségként.

A Lélek erejével gyógyítók közül a legismertebb alighanem az izraeli származású Toufik Benedictus „Benny” Hinn. A görögkeleti vallású, korábban palesztin területen élő keresztyén család az 1967-es arab-izraeli („hatnapos”) háború idején Kanadába menekült. Ott hozta létre az 1980-as években a „Csodák keresztes hadjáratát”, mellyel az emberek gyógyulás utáni vágyát kihasználva óriási népszerűsége és hatalmas vagyonra tett szert.

A Benny Hinn vezette „istentiszteletet” és az ott történő „gyógyításokat” nemrégiben egy Darren Brown nevű angol illuzionista is leleplezte, rejtett kamerás felvételekkel mutatta be az alkalmak forgatókönyvét.

A helyszín mindig egy nagy sportcsarnok vagy stadion, ahol csak a gyógyulni vágyók mehetnek a színpad közvetlen közelébe. Az ott tolongók közül a munkatársak kiválasztják azokat, akiken nem ellenőrizhető a helyszínen a gyógyulás: vakok helyett látásérülteket, süketek helyett halláskárosultakat, bénák helyett hátfájósokat ültetnek ők maguk „előzékenységből” tolószékbe, akiket aztán a színpadra szólítva fel is állítanak a tolószékből.

Közben Istent dicsőítő, lelkesítő zene szól, ami még tovább fokozza az azonnali gyógyulásban hinni akarók amúgy is felfokozott lelkiállapotát.

A színpadra lépve pedig Benny a „Szentlélek” szelével megsuhintja (szó szerint kezével vagy kabátjával arcon üti) a betegeket, hogy a betegség eltávozzon a testükből. Az emberek ettől hanyatt esnek (az őket karonfogva színpadra vezető természetesen segítenek ebben azzal, hogy ők maguk is hátraesve magukkal rántják a beteget).

Tömegpszichózis, izgatottság, adrenalin és más alapvető pszichikai módszer, ami a helyszínen elhitei a beteg emberrel, hogy meggyógyult. Pillanatnyilag valóban erőre kapnak. A személyes bizonyosság ereje ugyanis mindennél erősebb – még az illúzió is!

De az illúzió a felfokozott lelkiállapottal együtt rövid időn belül elmúlik.

Persze a kamerák azt nem mutatják, hogy a csodák előtt pénzgyűjtés is történik. Benny Hinn egyik volt beosztottja arról számolt be, hogy egyetlen ilyen „istentiszteleten” 780 ezer dollár gyűlt így össze, ami az amerikai törvények szerint nemcsak adómentes, de még be sem kell jelenteni az adóhivatalnak. A gyógyító persze azt állítja, hogy a mozgalom finanszírozására fordítják ezeket az összegeket.

ÉS MÉGIS...

A csodák ma már nem alkalmasak arra, hogy segítségükkel megalapozzuk vagy megvédjük az istenhitet. Erre alakult ki a teológia apologetika (hitvédelem) nevű ága. Az újszövetségi csodatörténetek tanúságtétele azonban a mai embert is segítheti annak felismerésében, hogy a valóság szigorú korlátait Jézussal át lehet lépni.

Ha ezeket a történeteket a mai kornak megfelelően mondjuk el, illetve hallgatjuk, akkor ma is felismerhetjük, hogy a vakok újra látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak. Mert Jézus – megszánya az emberi nyomorúságot – megváltoztatta a valóságot!

(Dr. Varga Gyöngyi *A csodák üzenete az Ószövetségben* és Tarjányi Béla *Csodák* című tanulmánya nyomán)

Az egyháznak ott kell lennie,

Évtizedek óta érezzük, tapasztaljuk a korszakváltást, mondja Szeverényi János, a Magyarországi Evangélikus Egyház evangélikációs és missziói lelkésze, a Híd magazin szerkesztője, aki szerint Isten nem vonult ki a földrésről.

– Félelem és aggodás telepedett rá az életünkre a világiárvány által. Hívó emberként milyen csodákat, illetve bátor vállalkozásokat éltél meg ebben az időszakban?

– Még mindig a feldolgozás idejét éljük, hiszen a pandémia egy új, globális tapasztalata az emberiségnek. Ez a történet még eltart egy ideig. A sok negatívum mellett áldásokat is átértünk. Él az Úr, tud rólunk, szól hozzánk ilyen körülmények között is. Az ige nincs bezárva épületekbe, intézményekbe.

Az egyházat, a gyülekezeteket is megrázta ez a helyzet, és arra sarkallta, hogy eddig szokatlan módon éri el az embereket. Az én szolgálatom is sokat változott, hiszen alig tudtunk konferenciákat tartani, előre megszervezett gyülekezeti evangélikációkat, programokat, képzéseket kellett lemondani.

Az internetes aktivitásom viszont felerősödött. Nem vagyok mestere ennek az eszköznek, de az egyik világi újság a tavaszi időszakban arra kért, hogy küldjek nekik videós üzenetet. Addig ilyet nem készítettem. A sikeren felbuzdulva, másnap, nagyszombaton újra próbálkoztam egy igei üzenettel, a saját Facebook-oldalamon...

A járvány okozta helyzetben ennek különösen nagy hatása volt. Azóta hetente készítek pár perces videókat. Naponta írok rövid áhítatokat a Facebookon. Örülök annak, hogy gyülekezetbe nem járó rokonok, ismerősök, régi osztálytársak, munkatársak elérnek így, és akik nem járnak templomba, mégis hallgatják az igét ilyen módon.

Mindemellett sűrűbb lett az egyéb kommunikációs forma sokakkal, ami lelkigondozást, de akár jegyesoktatást is jelentett. Öröme ennek az időnek, hogy többet olvashatok igét és más irodalmat. Feleségemmel is többet tudok beszélgetni, Bibliát olvasni.

– Mennyiben változott a kapcsolatod az elmúlt évben a Kárpát-medencei közösségekkel?

– Életem nagy ajándéka ez a szolgálat. Már a diktatúra éveiben is voltak kapcsolataim, útjaim, de a rendszerváltás óta kinyíltak a lehetőségek a Felvidéken, Kárpátalján, Erdélyben és időnként a Muravidéken.

Sok szolgálatot kellett lemondanom, de a kapcsolat így is él telefonon, interneten. Olvassák, nézik és megosztják írásainkat, videóinkat, ezekben az időkben különösen is.

Sokfelé kéri, igénylik a Híd magazint. Az egyik erdélyi gyülekezet például negyven példányt fizet elő.

– Főleg a lelkésztársakat érdekelheti, hogyan tudod a rád jellemző sokrétű szolgálatot megszervezni és hogy tudsz emellett férjnek, apának is maradni?

– Elhívásomat az Úrtól kaptam. Ő adta a küldetést, a mondanivalót. Visszatekintve az elmúlt évtizedekre, láthatom az ő rendezését. Ezért nagyon hálás vagyok. De nyugtalan is vagyok, mert a család sok esetben megsínylette a teljesidős szolgálatomat.

Ifjúsági lelkészként, amikor négy gyermekünk kicsi volt, évente 150-160 napot is távol voltam táborokban, gyülekezetekben. Ezeket az időket nem lehet bepótolni. Isten nem várja tőlünk azt, hogy a szolgálat miatt ne gondoskodjunk gyermekeinkről és feleségünkéről.

A hívők biztattak engem: János testvér, az Úr majd megoldja, pótolja ezt, te csak szolgálj. Nem! Ezt nekünk kell megoldani. A feleségem mindig mellettem volt, nem tartott vissza, nem panaszkodott, de néha csendesen megkérdezte, mi miért nem tudunk „normálisan” élni, mint mások.

Ennek a kérdésnek két oldala van. A lelkészek élete valóban nem hasonlítható egy megszokott polgári élethez, hiszen lényegében minden nap, a nap minden szakaszában van, lenne dolguk, és ha minden kötelezőt el is végeznek, még marad a lelkiismeret-furdalás

az elmaradt látogatások, önképzés, testi-lelki karbantartás miatt. Ez együtt jár a szolgálattal, de lehetne sokkal jobban kezelni.

Negyvenes éveimben reggel nyolc órától sok esetben éjfélig dolgoztam. Ez volt az életem, szerettem. Egyszer rosszul lettem a szószéken. A gyülekezet nem vette észre. Akkor egy józan, keresztyén belgyógyász rám szólt, hogy vegyem Istentől jövő figyelemztetésül az esetet. Ezt olyan határozottan mondta, hogy rendelőjében rajtam kívül több kollégája is hallotta. Azóta tartok szabadnapot, elkezdtem jobban törődni az egészségemmel, a gyermekeimmel. Ennek ellenére kimaradtam az életük egy részéből. A már lassan középkorú gyermekeinknek édesanyjukkal ma is szorosabb a kapcsolatuk. Az utóbbi években, hála az Úrnak, nekem is egyre jobb a kapcsolatuk velük.

Családunk legalább olyan fontos legyen, mint a gyülekezet! A biblikus rend szerint Isten után a házastársunk és a gyermekeink következnek. Ezzel a felelősséggel a lelkészek nehezen küzdenek meg. Nem könnyű a családi életet és a szolgálatot jól összehangolni. Tökéletesen nem is lehet, és nem is kell, de komolyan törekedni kell rá.

Nincs két egyforma lelkész és gyülekezet. Nincs mindenhol drámai helyzet, de tudom, hogy vannak gondok, családi, házassági krízisek és néha sajnos válások és más tragédiák. Könnyen pótolhatatlannak gondolhatjuk magunkat a szolgálatban. De ez nincs így.

ahol az emberek élnek

Jézustól mindent megtanulhatunk. Nála a minőség és nem a mennyiség számított.

– Pályád elején fotósként dolgoztál. Alkotásaid ma is visszaköszönnék, például az általad szerkesztett Híd magazinban. Lelkészként hogyan tudod használni a fotós énedet, fotós szemedet?

– Jézus nagyszerű „fényképész” is volt. A fotózás lényege, hogy a nagy egészből meglátom a fontosat, azt „kivágom” és másoknak megmutatom. Ő így látta meg és exponálta például Zákeust a fán, és így hívta fel a figyelmet az embereket körülvevő jelenségekre, dolgokra.

A jó prédikáció is ilyen, mint egy fotó, vagy néhány kép, gondolat, amire fókuszálunk.

„Láss, ne csak nézz” – ahogy a dalban is éneklik. Szeretek fotózni. Nagyszerűen lehet alkalmazni, főleg a mai internetes világban. Egy jó kép segít az evangelizációban, az ige érthetőbbé tételében.

– A gyorsuló világban háttérbe szorult az olvasás és a komoly tartalmak, míg előtérbe került az álhir, a bulvár és a Facebook-függőség. Mindebben milyen hatékonysága van a rádiómisszióknak és az egyházi lapoknak?

– Ez verseny a javából. Az egyház legfőbb kincse, ereje a szóban hirdetett élő ige. Ezt semmilyen médiás csoda nem pótolja. Emellett használni kell a mai eszközöket, ahogyan a próféták, Jézus, Pál, az apostolok, a reformátorok éltek a korabeli lehetőségekkel: utcákon, fórumokon jelentek meg, ott, ahol az emberek éltek.

Pál használta a római utakat, hajókat, más eszközöket. Nem beszélve a reformátorainkról. Husz János például a templom falaira íratta, rajzoltatta tanításának lényegét sokfelé, amerre járt.

A reformáció is egy utca embere által elérhető, olvasható plakáttal indult. Luther és munkatársai, és más hithirdetők, professzionálisan használták a korabeli eszközöket.

Az emberek ma a képernyőre ragadtak. Nekünk is ott kell lenni, ahol ők töltik az idejüket. Az elmúlt hónapokban mindnyájunknak nagy lecke adatott ezen a területen.

Úgy látom, hogy a legnagyobb lemaradásunk a fiatalok elérésében van. Ez amúgy is embert próbáló feladat, mert szinte naponként születik valami új technikai csoda, és ők azonnal használják is azt. Az egyházban is élnek ilyen tájékozott, eszközhasználó fiatalok. Őket kell sokkal jobban bevonni ebbe a szolgálatba. Ezen a területen mintha nem is látunk reményt, szinte semmit sem teszünk, de

nem szabad feladni. Kreatívan el kell juttatni üzenetünket oda, ahol ők élnek. Érdekes, hogy a gonosz oldal megtalálja őket. Miért hagyjuk ezt?

– Az egyháztagok szavaiban is jelen van a töméntelen álhir, az összeesküvés-elméletek, az oltásellenesség. Milyen szerepe van az ige-hirdetésnek a világjárvány alatt?

– Nem lehet csodálkozni a zavaron, hiszen a vírus mindent átírt, megváltoztatott. A járványtól függetlenül az elmúlt években tapasztalható volt egy bizonyos félelem, szorongás.

A klímaváltozás, természeti katasztrófák, népvándorlás, terror, a politikai élet visszásságai, egyebek hatnak az emberekre. Sokan bizalmatlanok emiatt.

A világ átrendeződése mögötti erőket sem ismerjük igazán, ezért kialakult egy szkeptikus légkör. Mi nem politológusok és víruskutatók vagyunk, hanem az Ige szolgálói. Én úgy tapasztalom, hogy sokan vágnak jó szóra, hiteles lelkigondozásra, az evangélium érthető tolmácsolására, a hétköznapi életet érintő, segítő üzenetekre. Ezt komolyan kell venni és élni vele. A kegyelem örömhíre sok szívet elér.

– A misszió átszővi az életedet, szüleid tizenegyedik gyermekeként beleszületettél a hitbéli elkötelezettségbe. Hogy látod az európai, a magyar, a Kárpát-medencei jelent? A kontinens krízise a keresztyénség krízise is?

– A krízis tagadhatatlan. Évtizedek óta érezzük, tapasztaljuk a korszakváltást. Minden mozgásban van, a gazdaságtól a kultúrán át az egyházig. A világegyházban nagy ébredések vannak, leginkább az üldözött területeken. Ezt, úgy tűnik, nem állíthatja meg az üldözés, a terror, a koncentrációs tábor, a tiltás, az átnevelés sem.

Az európai keresztyénség hordozza az elmúlt kétezer év koloncait, terheit és gyümölcseit is. A konstantini korszakban politikai, katonai és gazdasági hatalomként sok jót és sok rosszat elkövetett. A „rossz” a kötelező egyháztagság hit nélkül. Ennek semmi köze a jézusi tanításhoz, stílushoz, amit leterheltek az erőszakos térítések, az inkvizíció, az egyházvezetés korrupciója és más hibák, bűnök. Ezek beépültek az emberek sejtjeibe, gondolkodásába. Nem véletlen, hogy az ateizmus keresztyén országokban született, ami részben Isten elleni lázadás volt, de az egyház bűneinek elutasítása is.

A forradalmakat részben az egyházellenesség szülte. Volt igazságuk, de szörnyű, sátni erők szabadultak fel ilyenkor. Az európai gyülekezetek biblikus megújulásra szorulnak,

elsősorban újszövetségi és nem ószövetségi minta alapján. A régi, népegyházi modell még működik, például Erdély hagyományos részeiben. Ezt komolyan kell venni, és ami segíti az emberek hitre jutását és abban való megmaradását, azt ápolni kell.

Látjuk azt is, hogy ma már nincsenek steril szigetek. Az utazási, munkavállalási szabadság, az internet és minden modern hatás eléri a korábban szinte teljesen zárt moldvai csángó közösséget is. Családok esnek szét, mert az apa több éve külföldön dolgozik. Nyugat-európai templomokat zárnak be, bontanak le. A meglévők nagy része hibátlan, gondozott, de üres. Ezt a szabadság és az elvilágiasodás hozta.

Egy angol kisvárosban jártam, ahol csak metodista templomból nyolc van. Ezek egy része ma tényleg felesleges. Nem kell siratni a tömegegyházat, mert az a korszak lejárt. Az átalakulás csak hitvalló, missziói alapon folyhat és hozhat Isten segítségével eredményeket. Élő igére, Lélek általi evangelizációra, lelkigondozásra, egészséges, megtartó közösségépítésre van szükség.

Hazánkban most olyan kormány működik, amely támogatja az egyházat. Jól teszi, ha óvodákat, iskolákat, diakóniai intézeteket, templomújításokat és építéseket szponzorál, határainkon túl is. A hitre jutást, lelki növekedést az állami támogatás, a legjobb szándék sem tudja megoldani. Ez a hívőkön és Isten áldásán múlik. Az egyháznak élni és szolgálni kell egy vele ellenséges politikai vezetés alatt, mellett is. Ez az idő is eljőhet, vannak erről már tapasztalataink.

Az európai atmoszféra, politikai akarat negligálja a keresztyénséget, és egy része ellenséges is vele. Több évezredes bibliai alapokat vetnek el, és mindenki azt hisz, csinál, törvényesít, amit akar, ami jólesik neki. Csak a fogyasztás a fontos sokaknak.

Az európai társadalom nem szaporodik, nem gyarapszik. Átadja a helyet aktív, életképes bevándorlók tömegeinek. Ez a kultúránk halálát jelentheti.

Európa ma a halál útját járja. A folyamat megállíthatatlannak tűnik, de láthatunk életjeleket is. Élő gyülekezetek, sőt születő gyülekezetek is vannak szerte a kontinensen.

Isten nem vonult ki a földrésről. A társadalom egy része is egészséges reflexekkel reagál a romlásra: magzat, házasság, családvédelem, népi, nemzeti tudat egészséges gondozása, erősítése, a hit aktív gyakorlása és megvallása is tapasztalható. Isten könnyűüljön rajtunk, adjon látást, vezetést, mert mi nem akarunk, és nem tudunk az ő áldása nélkül élni, szolgálni.

Mai csodák

Bizonyára mindenki ismeri Jézus csodáit: hogyan állt lábra a béna, hogyan tisztult meg a leprás, hogyan járt Jézus a vízen, hogyan csendesítette le a tengert egyetlen szavával...

Ha tovább olvassuk a Szentírást, Jézus mennybemenetele után megtaláljuk benne az apostolok csodatetteit is, amint Jézus erejével és Jézus nevében gyógyítanak.

Aztán becsukjuk a Bibliát és elkezdünk elmélkedni magunkban: hova lettek az évezredek alatt ezek a csodák? Miért nem birtokolja ma már senki Jézus csodatevő erejét, hiszen sajnos kigyózó sorokban várakoznak a betegek az orvosi rendelők várótermeiben.

Csak a gyógyulások nevezhetők csodának? Hiszen az evangéliumokban a vámszedőből tanítvány lett, a százados a kereszttal hittvallást mondott, és a Jézus mellé keresztre feszített bűnöző vele ment a paradicsomba.

Ezek nem csodák? Sőt, mi kell nagyobb csoda, mint Jézus feltámadása és az a hit, hogy mi is feltámadunk?!

MI A CSODA?

„A csoda olyan esemény, amelyet nem tartunk lehetségesnek vagy valószínűnek tapasztalataink és ismereteink fényében. A csodát ezért főleg különböző vallások hívői élik meg, fogadják el, és magyarázzák úgy, hogy az az Isten és/vagy természetfeletti erők munkájának eredménye” – írja a Wikipédia.

„A bibliai csodák a valóságnak abba a síkjába tartoznak, ahol Isten cselekszik a maga által teremtett világban, amelynek az immanens törvényeit teremtői hatalmával ő határozta meg, ezért Úr felettük” – pontosít a *Keresztény bibliai lexikon*.

A csodákról való gondolkodásomban nekem különböző korszakaim voltak. Járják végig velem ezeket, és közben tekintsenek a saját életükre és gondolkodásmódjukra!

1. CSODAÉHSÉG

Volt olyan korszakom, amikor lázasan kerestem a csodás események leírását, és amikor nem találtam már újat a Bibliában, akkor olvastam földönkívüliekről szóló történeteket, majd következtek a regények, amelyekben

szerepelniük kellett megmagyarázhatatlan dolgoknak. Ma már meseregénynek nevezem őket, de akkor ezek bűvöletében éltem.

Ennek az időszaknak nagy problémája: túl nagy volt a szakadék a történetek leírása és a valóság között. Pontosan emiatt nagyon nagy az esély rá, hogy ezektől vezérelve az ember kiépítsen magának egy fantáziavilágot, és a valóság helyett ebben éljen.

2. AZ NEM LEHET!

Azután következett egy racionálisabb időszakom, amikor minden megfordult, és úgy láttam, hogy az életben nincsenek is csodák, ezért innen visszakövetkeztettem arra, hogy a bibliai csodáknak is kell legyen valamilyen magyarázatuk.

Így elkezdtem ezek után keresgélni, és találtam olyan magyarázatokat, hogy Jézus „pirulát” tett a kánaáni menyegzőn a vízbe, hogy az borrá változzon; az ötezer családot azért tudta megvendégelni, mert mindenki elővette az uzsonnacsomagját, és nagypénteken nem is halt meg, hanem a tanítványok meggyógyították a sebeit, és túlélte a keresztre feszítést.

3. CSAK KÉRDŐJELEK

Miután ezt a korszakomat is átéltem, jött a legrosszabb: a végső kiábrándulás. Tehát sem bibliai csodák nincsenek, sem valóságosak, így az egész élet nem ér semmit, mert minden rideg, valószerűtlen, véletlenszerű és kiszámíthatatlan.

Innen nagyon nehéz volt talpra állni, mert már mindent megkérdőjeleztem, amit egyszer meg lehetett kérdőjelezni.

ÚJ LÁTÁSMÓD

Egy ideje lassan visszanyertem a hitemet, és kaptam egy új látásmódot.

Az én mai látásmódom szerint a bibliai csodák valóban megtörténtek. Az apostolok kora után a gyógyító és csodatevő erő lassan eltűnt, a mi számunkra pedig a csodák a hétköznapiakba vannak rejtve, és nem szüksé-

ges vízen járni ahhoz, hogy átéljük őket. A dolgok változásáért az életünkben meg kell dolgozni, ugyanígy a lelki fejlődésünkért is tenni kell.

Vannak emberek (ilyen voltam én is korábban), akik azt hiszik, hogy az élet akkor lesz jobb, ha az Isten csodát tesz. „Minden rendben lenne, ha...” – ezzel kezdődnek a mondatok. Minden rendben lenne, ha a férjem abbahagyná az ivást, ha a gyermekem jó útra térne, ha anyámmal jó lenne a viszonyom, ha meggyógyulnék, vagy beteg szerettem meggyógyulna, ha más lenne a munkám, ha lenne munkám, ha nem szakálna a főnököm, ha a munkatársaim másabbak lennének stb.

És mindezeknek a megoldását leteszik az Isten kezébe. Közben Isten elhalmozta az embert csodákkal: életet kaptunk, szerető családot, vidám gyerekkort, szerető társat, megszületett gyerekeket, barátokat, egészséget, élhető körülményeket, ki mit kapott, de mindenki kapott ajándékokat és csodákat.

Akik pedig a mai napig égre függesztett szemekkel állnak és várják a csodát, azok vagy nem tudtak élni a saját lehetőségeikkel, vagy pedig arra koncentrálnak, ami épp nincs, vagy nem jól működik. És mit vesznek észre évek múltán? A sok zsörtölődés és elégedetlenség között elment mellettük az élet.

LÁTNÍ A CSODÁKAT

A csodák ott vannak a kezünkben, csak élni kell velük, ami pedig nem megy, azt meg kell javítani vagy ki kell cserélni. Rengeteg mindent tett Isten a kezünkbe, csak nem vesszük észre, vagy nem tudunk mit kezdeni vele, néha tönkremegy a kezünkben.

Ha meg tudunk valósítani egy szeretetközösséget a családtagok között, rá tudunk nézni kívülről az életünkre, és látjuk azt a maga szépségeivel és nehézségeivel, hibáival, ha meg tudjuk élni az érzéseinket, és nem csak várunk mindig valamit, ami soha nem teljesedik be, akkor csodákat is fogunk látni.

TÓTOS BEÁTA

Mit tenne Jézus a koronavírus-járványban?

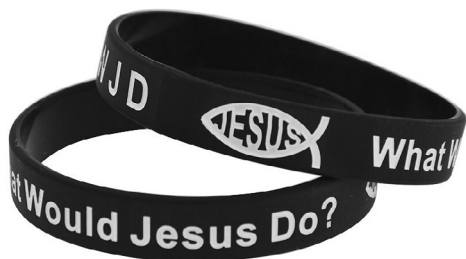
Roland C. Warren ezzel a címmel adta közre az egyik blogbejegyzését. A cím sokaknak ismerős lehet. A kilencvenes évek elejének nagy amerikai divatja volt a kérdés: What would Jesus do? Mit tenne Jézus? Warren most felelevenítette, és három pontban meg is felelte a kérdést.

FÉLELEM HELYETT HIT

Napjainkban nem kell messze menni rossz hírért. Ha nincs, a sajtómunkások akkor is elővárásznak párat, de most nincs erre szükségük. Naponta kapjuk az információt a halottakról, a megbetegedettekről. A baj olykor a környezetünkben jelentkezik, akkor még mélyebben érint meg.

Visszásnak találtam például, hogy a járvány elején folyton azt hallottam: idős beteg volt. Hetvenkilencedik évemben nem tűnik vigasztalónak, ha olyan felhangjai vannak egy közleménynek, hogy nyugalom, csak egy öreg halt meg.

Jézus nem így oldaná a társadalomnak a járványtól való félelmét. Warren emlékeztet, hogy Jézus sokszor óvott a félelemtől.

A félelem bénít, meggyöngít. Ha félünk, nem tudunk segíteni a rászorulóknak. Félés helyett bízzunk Benne. Ahogy Péter tanít: „Minden gondotokkal forduljatok hozzá, mert neki gondja van rátok...” 1Pt 5,7–10.

Jézus nemcsak tanított, hanem példát is mutatott. Félelem (de nem szenvedés) nélkül ment a keresztre, az Atyában való hit volt a támasza. Lehet, hogy nekünk is át kell mennünk a halál völgyén, de biztosak lehetünk: Jézus fogja a kezünk.

TÁVOLSÁGTARTÁS HELYETT ELKÖTELEZŐDÉS

Évezredek óta a járvány elől mindig elzárkózik az ember. Mára megismertük a járványok természetét, terjedési módját, a legtöbbjükkel szemben megszereztük a védettséget, azt hittük, hogy a betegségeknek ez a fejezete lezárult.

Ez a vírus túljárt az eszünkön. Nem is volt ellene más védelmünk, mint a távolságtartás és a kézmosás. Ezeket nyilvánvalóan meg kell tartanunk, s ebben a tekintetben mi magyarok sok más népnél jobban vizsgáztunk.

De a távolságtartás maga is lehet fertőző: nem orvosi, hanem lelki értelemben. A fizikai távolságot tartva lélekben is eltávolodhatunk

egymástól és akár Istentől is. Ez pedig csak belőlünk fakadhat, mert ahogy Warren Pált idézi, az apostol arra tanít, hogy semmi külső erő nem szakíthat el bennünket Istentől: „Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” Róm 8,38–39

Jézus tehát a járvány alatt is megtalálná a módját, hogy tartsa a kapcsolatot, ahogy sokaknak a virtuális világot sikerült valóságos kapcsolattá formálni.

FELHALMOZÁS HELYETT MEGOSZTÁS

Még meg sem kezdődött a járvány, máris kiürültek a boltok. Hihetetlen mennyiségben fogyott minden.

Nekem a Rákosi-korszak egyik ügyesen megrendezett propagandafilme jutott eszembe, az *Állami Áruház*, amelyben a „reakció” mesterséges felvásárlási lázat gerjeszt, hogy bebizonyítsa, a dolgozók állama működésképtelen és összeomlik. A bárgyú történetet néhány színész pompás játéka ellensúlyozta.

Nos, a koronavírus is elindította a maga felvásárlási lázat itt nálunk, de az Egyesült Államokban is. A minden bőség hazájában korlátozni kellett például a toalettpapír-vásárlást.

A körültekintő gondoskodást persze a Biblia nem ítéli el, sőt adott esetben buzdít is rá, ahogy József is feltöltötte az egyiptomi raktárakat a hét bő esztendő alatt. Ezt azért tette, hogy adhasson. Viszont Lukács evangéliumában esztelennek mondja Jézus a gazdagot, aki csak magának akar gondtalan életet. (Lk 12,19–23).

Warren szerint mindannyian egyfajta raktárok vagy áruházak vagyunk. Rendelésünkre áll az idő, kaptunk az Úrtól tehetséget és olyan lelki kincseket, amelyeket nyugodtan megoszthatunk, sőt meg is kell osztanunk másokkal. Hogy ezek, mármint a mi saját képességeink felettébb kevesek? Lehet. Emlékezzünk arra a fiúra, aki öt kenyérét és két halát ajánlotta fel az ötezres tömegnek.

Jézus elfogadta, és jóllakatta az éhezőket. Adjunk tehát nyugodtan a kevesünkből, a többi az Úr dolga.

HONNAN ERED WARREN ÍRÁSÁNAK CÍME?

A What Would Jesus Do? kérdésnek több mint 125 éves története van. Charles M. Sheldon amerikai prédikátorhoz kötődik. Ő 1886-ban tartott egy prédikációs sorozatot, s a beszédek egy kérdéssel végeztek: Mit tenne Jézus? Hétről hétre nehéz morális helyzetekről szóló történeteket mondott el, de a kimenetelt mindig csak a következő héten árulta el. A prédikációk egész héten át foglalkoztatták a híveket, a hallottak nem szálltak el, amint kiléptek a templom kapuján. A beszédekből végül egy nagy sikerű könyv született.

A történetnek száz évvel később lett folytatása, amikor Janie Tinklenberget mélyen megérintette Sheldon könyve. Szerette volna, ha tanítványai mindennapi döntéseiket Jézus cselekedetei alapján hoznák meg. De hogyan bizonyosodhat meg róla, hogy a gyerekek észben tartják a tanítást?

Az akkoriban nagyon divatos barátság-karkötők mintájára készíttetett háromszáz karszalagot, rajtuk a kérdés. De a Mit tenne Jézus? felirat túl hosszú volt, így született meg az ikonikus W. W. J. D. rövidítés.

Az ötlet sikeres lett. A karkötő nemcsak emlékeztető a gyermekek csuklóján, hanem jó beszélgetésindító is. Ha rákérdeznek, az alkalom az evangelizálásra. Tinklenberg akkor sem vette észre, hogy véletlenül egy aranybányára bukkant, amikor az első háromszáz karkötő elkelt, és még többet követeltek tőle.

Amint a karkötőket előállító Lesco cég észrevette a rendelések népszerűségét, önálló gyártásba kezdett, és sajátjaként milliószámra adta el a karkötőket. Más vállalatok is felfigyeltek a Lesco sikerére, és követték a sorban. Mire Janie feleszmélt volna, a W. W. J. D. már mindenhol és mindenhol ott szerepelt.

Persze csak addig, amíg mint minden divatnak, ennek is vége nem lett.

Warren most a koronavírus kapcsán leporolta a kérdést. Képzeljünk el egy világot, amelyben az emberek döntéseik előtt megkérdeznék maguktól: Jézus mit tenne a helyemben? Átalakulna a világ. Nem kellene megpróbálni? Hogy kevés ember mozdulna meg? Lehet. Az öt kenyér és két hal is kevés volt. Mit tenne Jézus? Ő tizenkét emberrel fogott hozzá...

Kövesegyházi és Gyaraki reformátusok épülése

ÚJ KÖNTÖSBÉ ÖLTÖZIK A KÖVESEGYHÁZI TEMPLOM

A négy szórványgyülekezetből álló Kövesegyházi Református Egyházközség tagjai nagy fába vágta a fejszét, templomfelújításba kezdtek.

Kövesegyháza (Săliște), Felsőderna (Derna), Tataros (Brusturi) és Varaszó (Varașeu) reformátusai együtt alkotják a Kövesegyházi Református Egyházközséget, lelkipásztoruk Lukács Attila Levente, aki szívvel-lélekkel teljesíti feladatát, a gyülekezet lelkigondozását, a egyházközség anyagi javainak felújítását, megőrzését.

Hagymádfalvát elhagyva, Kövesegyházához (Szelistye) közeledve már messziről látszik a református templom. Aki először jár itt, az is könnyen megtalálja. Ahhoz, hogy a templomkertbe belépjünk, a Görbest patak feletti betonhídon kell átkelnünk, amelyet néhány éve épített a gyülekezet. Előtte egy fából készült rozoga átjáró volt. A templom mellett van a parókia, amely úgyszintén felújítás alatt áll.

A település közigazgatásilag Hagymádfalvához (Spinuș) tartozik.

A lelkipásztor elmondta, hogy a négy faluban összesen közel 100 református lélek van, többségük nyugdíjas, nagyon kevés a fiatal.

AZ ÖNÁLLÓSODÁS KESKENY ÚTJÁN

„Kövesegyházán van a parókia és a templom, Dernán van egy gyülekezeti házunk. A Bihar megyei tanács segítségével sikerült megvásárolnunk. Az szépen rendbe van téve.

Tataroson és Varaszón nincs épületünk, az istentiszteleteket házaknál tartjuk. Egyházközségünk tagjai 2008. szeptember 1-ig a Pusztai Református Egyházközséghez tartoztak. Ekkor kerültem én ide, leváltak Pusztai Reformátusokról, s azóta önállóan működünk.

A templomlátogatás elfogadható, ünnepekre hazajönnek az elszármazottak, és eljönnek a templomba is, no meg az imaheti alkalmakkor.

A presbitériumban minden falu képviselve van, a gondnok kövesegyházi” – magyarázta a tiszteletes.

A hónap három vasárnapján Kövesegyházán és Dernán van az istentisztelet, a negyedik vasárnapon Tataroson és Varaszón.

„Amikor idekerültem, megdöbbentett az elhagyatottság. Nem volt villanyáram a parókián, de a templomban sem. Az ablakok betörve, bedeszkázva, de még a deszka is korhadt volt.

A harangozó sokszor azzal fogadott, hogy a templomba megint beesett az eső, beázott a toronyrész.

Aztán elkezdünk dolgozni, a patakot átszelő palló helyére hidat építettünk, kovácsoltvasból kaput készítettünk, a templom körüli területet megtisztítottuk a gyülekezeti tagok segítségével.

A templomtetőt lecseréltük, a gerendák, lécek mind újak. A tornyot lefestettük, az ajtókat, ablakokat hőszigetelőre cseréltük, új padokat készítettünk. Sok mindent tettünk, hogy otthonossá alakítsuk az istenházát.

A villanyt az önkormányzat segítségével vezettük be, és nagyon sok támogatást kaptunk a Bihar megyei tanács RMDSZ-es frakciója révén.

ÚJ LEHETŐSÉGEK

A most megnyert pályázati összegből tovább szeretnénk folytatni a templomfelújítást, a pénz megérkezett, a munka elkezdődött, hiszen 180 nap múlva el kell számoljunk a kapott összeggel.

Itt szeretném megemlíteni a Királyhágómelléki Református Egyházkerületnek a dokumentációk elkészítésében nyújtott segítségét, valamint érdekvédelmi szövetségünk, az RMDSZ Bihar megyei szervezetének határozott támogatását” – mondta Lukács Attila Levente lelkipásztor.

A lelkipásztor fontosnak tartja a jó együttműködést a helyhatósággal is, hiszen elsőként a helyi önkormányzat tud segíteni a felmerülő kisebb javítások elvégzésében, a gyülekezettel egyetemben.

„Fontos megemlíteni még Grim Andrást, aki szívén viseli a szórványközösség sorsát, és aki szintén sokat segített abban, hogy erről a közösségről ne feledkezzenek meg még akkor sem, ha lélekszám tekintetében az egyik legkisebb a Bihari Református Egyházmegyében.

Ő mindig azt szorgalmazta, hogy támogassák a szórványok szórványának fennmaradását és további fejlődését, lehetővé téve az itt élő magyaroknak anyanyelvük gyakorlását, nemzeti identitásuk megőrzését és hitben való épülésüket” – hangsúlyozta a lelkipásztor.

Lukács Attila lelkész elmondása szerint az elkezdett felújítást folytatni szeretnék. Először a templombelső felújítása, a parókia lakhatóvá tétele, a víz bevezetése, hiszen még kút sincs a templom közelében, csak a mellette csordogáló patakban – de mindezekhez nagyon sok pénzre lesz még szükség.

* * *

JAVÍTGATJÁK, SZÉPÍTGETIK TEMPLOMUKAT A GYARAKI REFORMÁTUSOK

Erdőgyarak egyike az Erdőhát magyarlakta településeinek, a Nagyszalontától délre, az Illye–Tenke vasútvonal mellett fekvő települést a Nagyvárad–Temesvár országútról letérve két irányból lehet megközelíteni: Szalontán és Árpádon át, illetve Illyéről (Ciurmeghi). A település közigazgatásilag Illye községhez tartozik.

Erdőgyarak 1968-ig községközpont volt. 2000 elején arra készültek, hogy elválnak Illyétől, és ismét községközpont lesz a falu, de az erről szóló helyi népszavazáson az ellenzők kerültek többségbe, így maradt minden a régióban.

A helybeli megélhetési lehetőségekről megtudtuk, hogy a földek nagy részét a tulajdonosok árendába adták, ők maguk nem művelik, mert nincsenek hozzá mezőgazdasági gépeik. Néhányan kertészkednek, az állattartás szinte teljesen megszűnt. A fiatalok egy része szalontai munkahelyekre ingázik, de a minimálbérből alig tudják eltartani családjukat. Sokan inkább külföldre mennek dolgozni.

A település református temploma 1881-ben nyerte el mai formáját, tudtuk meg Földesy Márta Katalin református lelkésztől. Hurguj Gyula gondnok elmondta, hogy a templom a valamikori Száldobágy részen áll, amelyre a templomot körülölelő néhány öreg hársfa emlékeztet.

(Folytatás a 11. oldalon)

GYARAKI REFORMÁTUSOK: ÉPÍTŐK KÖZÖSSÉGE

(Folytatás a 10. oldalról)

A gondnoktól azt is megtudtuk, hogy 1819-ben, Molnár Ferenc idős lelkész szolgálata idején emelték az első olyan épületet, amelynek több funkciója is volt: istentiszteleti hely, paplak és iskola. Addig sorra a házaknál tartották az istentiszteleti és egyházi alkalmakat.

Az új helyen már Joós Dániel felszentelt lelkész szolgált. Majd csak 1852-ben emeltek különálló imaházat, és öt évvel később bővítették a paplakot és az iskolát.

Földesy Márta Katalin 2010. március 1-én került parókus lelkészként az egyház-községbe. Akkor 513 reformátust vettek nyilvántartásba; elköltözés és elhalálozás okán ma alig 480-an vannak.

Érkezése után a tiszteletes asszony hozzákezdett a templom és az egyházi épületek felújításához. Nagy kihívás volt, mert mindent siralmas állapotban talált. A gyülekezet segítségével legelőször a parókiát tették lakhatóvá, majd a templom következett – fokozatosan újíttatták, szépítették, az anyagi lehetőségek függvényében.

KÖSZÖNET A SEGÍTŐKNEK

Mint általában az Erdőháton és más településeken, ahol nincs megoldva a vízelvezetés az

épületek körül, a falak elnedvesedtek, a belső és külső vakolat porladt.

Az erdőgyarakiak nem adták fel a vize-sedés elleni harcot, és egy új, modern svájci technológiát alkalmazva elérték, hogy a templom falai lassan kiszáradjanak.

Ottjártunkkor már túl voltak a templom padlózatának lebetonozásán, elmondásuk szerint egy hét alatt kipakoltak, betonoztak, és visszapakolták az új, korszerű padokat, amelyeket öngerésztől készítették.

Nemrég készültek el a nyílászárók cseréjével. Egy új ajtóvédőt készítettek. A templom és a parókia közötti templomkertben már lebetonozták az új, kültéri istentisztelet és más rendezvények megtartására alkalmas fedett terasz alapját.

Földesy Márta Katalin tiszteletes asszony fontosnak tartja, hogy köszönetet mondjon mindazoknak, akik segítségére vannak a javítási és felújítási munkák anyagi fedezetének előteremtésében. „Ezúton köszönjük híveink adakozó jókedvét, a Polgármesteri Hivatal, valamint a megyei és országos RMDSZ tisztségviselőinek jóindulatát és segítségét. A pályázat elkészítésében nagy segítséget kaptunk a Királyhágómelléki Református Egyházkerület munkatársaitól” – nyilatkozta kérdésünkre Földesy Márta Katalin lelkész.

TÓTH ZSIGMOND ÖSSZEÁLLÍTÁSA

Évfordulós ünnepség Arad-Mosócson

Az arad-mosóczytelepi református gyülekezet a járványügyi előírások betartásával, 2020. december 6-án ünnepelte az egyház-község megalakulásának 65., az új templom felépítésének 25. évfordulóját.

Ígehirdetésében Sipos András lelkipásztor a hit, a hűség és a helytállás üzenetét helyezte az egybegyűlték szívére.

ÉLŐ KÖVEK

A lelkipásztori állás megüresedése után a gyülekezet 1991. március 1-től egyhangúlag Józsa Ferencet hívta meg lelkipásztornak Nagylakról és annak szórványából.

Az 1955. január 1-én megalakult egyház-község birtokában egy 110 férőhelyes, gyenge állapotban lévő imaház és egy egyszobás lelkési lakás volt, valamint romos, használatatlan állapotban levő épületmaradványok az udvaron.

Ezután beindult a bibliaóra, megalakult az énekkar, megszerveződött az ifjúsági imaóra. Valamivel később létrejött a Nőszövetség, az IKE, és megszervezték a presbiteri bibliaórát is. A nőszövetség tagjai és az ifjak

betegeket, időseket látogattak otthon és az öregotthonban.

A gyülekezet élő gyülekezet lett, megújult lelkekkel.

AZ ÉLET TÉRT HÓDÍTOTT

Anyagi-fizikai téren csak a nagyobbakat említjük: 1992–93-ban a lelkészlakáshoz három szoba épült, fürdőszobával, két pincehelyiséggel. Az épületbe bevezették a gázt. Kerítés épült vaskapukkal. 1993-ban lebontották az imaházat, és helyére új templom épült. 1995. december 3-án avatták a templomot, a parókiát és az erre az alkalomra készült új ezüst-kelyhet.

1994–1996 között felépült a kétszintes gyülekezeti ház, majd hozzá a konyha, kántorlakás, garázs és melléképületek. 1995-ben a gyülekezet egy majdnem félhektáros belterületet vásárolt a Kladova völgyében, itt 2004–2005-ben táborházat húztak fel. 2009-ben ugyanide egy 70 személyes terasz, egy második konyha és egy raktárhelyiség épült.

A nemzetközivé vált táborban 1996 óta több mint 10 ezer gyermek, ifjú, felnőtt táborozott, sok áldásban részesültek. A gyüleke-

zetben több mint tíz éve folyik a szenvedély-betegek közti misszió, hidegebb időszakban a hajléktalanok közötti misszió is. Évente csendesnapokat tartanak gyermekek, ifjak és idősek számára.

A németszentpéteri, 45-50 tagot számoló szórványgyülekezet 1985-ben alakult meg, református templomát 2013. november 16-án adták használatba.

2015-ben Józsa Ferenc nyugdíjba vonult, és Sipos András személyében új lelkipásztort iktattak be. Anyagi és lelki téren folytatódott az építkezés: kárpitozták a padokat, lakkozták a padlót, javították a tornyot stb.

HÁLA ÉS REMÉNYSÉG

A gyülekezet hitéletének jelentős eseményei az istentiszteletek, bibliaórák, imahét, gyülekezeti csendesnapok, evangelizációk.

Az Úr áldásaiért hálásak vagyunk, és hisszük, Ő mindig gondoskodni fog arról, hogy az ige magvetése folyamatos legyen és a hit növekedjen az itt élő nép életében.

A gyülekezet presbitériumának nevében:

GARAI MELINDA

Értékörzés Koltón

Koltón, a magyar költészet közismert zarándokhelyén új köntösbe öltözött a Teleki-kúria és udvara. A szakszerű és igényes restaurálás valóságos ékszerdobozzá varázsolta az 1700-as évek második felében épült udvarházat.

Az ódon – a falubeliek által csak kastélyként emlegetett – épület 1847. szeptember 9. és október 19. között Petőfi és Szendrey Júlia mézesheteinek színhelye volt. Ennek köszönhető, hogy 28 Petőfi-vers alatt ott találjuk Koltó nevét. Itt született a szerelmi líra egyik gyöngyszeme, a *Szeptember végén*.

Az ünnepélyes átadás keretében egy kopjafát is lelepleztek. A kopjafaállítás ötletgazdája Csendes Lajos polgármester volt, aki annak az öt személynek kívánt maradandó emléket állítani, aki sokat tett a Petőfi-emlékszoba létrehozásáért és ápolásáért. Közülük kettő – Sebők Mihály és Varga Rozália – már régebben elnyerte a Koltó díszpolgára címet. Hárman ez alkalommal részesültek, post mortem, a címben.

LEGYÜNK ÉBEREK

„És monda... Józsué: Menjetek... a Jordán közepébe, s vegyen fel mindegyikötök egy-egy követ az ő vállára... Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók néktek ezek a kövek? Mondjátok meg nekik, hogy kétfelé vált a Jordánnak vize... és ezek a kövek emlékeztetőül lesznek az Izrael fiainak mindörökre.” Józs 4,5–7.

Az emlékoszlop-állítás gyakorlata mélyen bibliai gyökerű. Célja kettős: jelhagyás és emlékeztetés. A fenti igeszakasz a választott nép Egyiptomból való szabadulását követő honfoglalás egy meghatározó pillanatát örökíti meg. Nevezetesen azt, amikor száraz lábbal kelnek át a Jordán folyón. E csodálatos átkelést, Isten hatalmát, illetve ennek emléket hivatott megőrizni az a köoszlop, melyet tizenkét kőből emeltek, a törzsek számának megfelelően.

A célt világosan fogalmazza meg a hetedik vers: „ezek a kövek emlékeztetőül lesznek az Izrael fiainak mindörökre”.

Az emlékoszlop-állítás kultikus hagyományát átveszik más népek is. Köztük a mi magyar népünk is, az általánosan elterjedt kopjafa elnevezéssel.

Manapság reneszánszát éli az ilyen kezdeményezés, és ez így van jól! Hisz az ateista-kommunista ideológia, a proletárdiktatúra ominózus himnuszának ide kívánczó sora „...a múltat végképp eltörölni...” egyszer s mindenkorra le akart számolni az emlékezetkultúrával, főleg kisebbségi létünk tekintetében.

Sajnos a jelen állás szerint, harminc évvel a történelmi sorsforduló után, a körülmények nem sokat változtak. Ady feljajdulása népünk vonatkozásában szóról szóra igaz: „...Fejét, jussát, szívét kobbazzák...” (Ady: *A hőkölés népe*).

Nos, ezért is fontos e kopjafa és emlékkő felállítása Koltón. Egyrészt azért, hogy jelezzék az utókor számára, véreink már több mint hatszáz éve e helyen élnek, s hogy beteljesedjék a falu egykori kegyurának, Teleki Sándornak prófétai kinyilatkoztatása: „...míg magyar él: a kis falu mindig geográfiai nevezetesség lesz...” Másrészt azért, hogy a helyben lakók emlékeztessék fiaikat, unokáikat, utódaikat – ha hitvalló elődeink meg tudtak állni rendületlenül még vérzivataros évszázadokban is, ők se herdálják el a rájuk bízott drága kincseket.

Ezekre a kincsekre legyenek büszkék cigány etnikumú falusfeleink is, akik az 1800-as évek elején kaptak életlehetőséget a „vad gróftól”, és a román testvérek is, akik nagyrészt 1989 után telepedtek le ebben a magyar többségű faluban, templom építését tervezve pedig itt képzelik el jövőjüket – reménységem szerint nem ellenünkre, hanem velünk együtt békében élve!

Legyünk tehát éberek, mert akik más-képp gondolkoznak, újra Adyt idézve „fejünk, jussunk, szívünk kobbazzák”! Legyünk éberek, mert ez a kopjafa, az emlékkő addig töltik be küldetésüket, amíg olyan elkötelezett, népét, Istenét szerető vezetőink lesznek, mint Józsué! Olyanok, akik ismerik őseik hatszáz éves magyar múltját, és büszkék is reá, akik nem eltüntetni, hanem megőrizni akarják azt! Olyanok, akiknek neve az emléktáblára jegyeztetett, akik hitük, érzelmük, indíttatásuk, önazonosság-tudatuk szerint kötődnek ehhez a közösséghez!

Legyünk éberek, a koncert kivetett háló ne ejtsen rabul senkit!

Végül tegyük fel a kérdést: hogyan maradhatunk kitartók, állhatatosak, mi jelent-

heti megmaradásunk zálogát? A válasz a hívő keresztyén/keresztény ember számára egyértelmű: ha arra az „emlékoszlopra” tekintünk, mely 2000 évvel ezelőtt a Golgotán magasodott. Ha komolyan vesszük az isteni ígéretet: „mivel megtartottad az én beszéde-met, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején...” Jel 3,10.

Ezeknek a gondolatoknak jegyében leplezzük le az itt felállított kopjafát, bízva abban, hogy nemcsak múltunk és jelenünk van, hanem e helyen jövőnk is lesz.

ÖNZETLEN CSELEKVÉSVÁGY

Beke György negyedik barangolókönyve, a *Boltívek teherbírása* jó néhány oldalt szentel Koltónak, név szerint említi Palkó Gábor, Hintalan Béla és Incze Imre nevét. Az előbbi kettő pedagógus volt, utóbbi a mezőgazdasági termelősövetkezet elnöke.

Az író világosan látja, s a fülszövegben le is írja az alábbi magvas gondolatot: „A boltív... jövőnket csak akkor bírja el, ha mindenütt egybefonódik a korszerű műveltség, józan öntudat és önzetlen cselekvés-vágy boltíveivel.”

Mindháromjukat szerencsém volt ismer-ni koltó-katalini szolgálatom idején. Bizton állíthatom, hogy az „ahogy lehet” költői gondolat szellemében a maguk eszközeivel próbálták menteni a menthetőt az ateista-kommunista rendszer idején.

Az előbbieken megfogalmazott önzetlen cselekvésvágy szép példája volt a szerény emlékszoba kialakítása az 1960-as évek elején. Az 1970-es évek második felében, 1977–78-ban a termelősövetkezet hathatós támogatásával állagmegőrző javítást végeztek az udvarházon.

A lassan helyére kerülő kiállítási tárgyak, reménységünk szerint és a világjárvány alakulásának függvényében, tavasztól látogathatók lesznek.

Meggyógyítom

„Íme, én hozok néki kötést és orvosságot, és meggyógyítom őket, és megmutatom nekik a békesség és hűség kincseit.” Jer 33,6

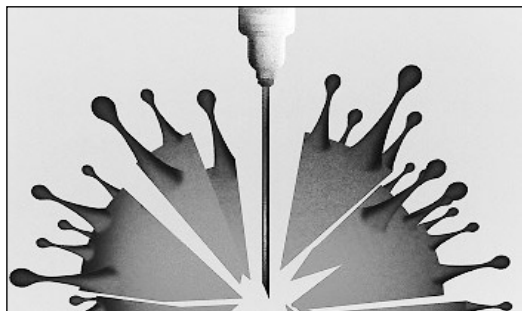
Szeretett testvéreim Krisztus Jézusban!

Vannak tragikus korszakok, amikor Isten kegyelme és szeretete nélkül az ember tehetetlenné válik. Kiszolgáltatottságában csökken a helyzetismeret és növekszik a döntésképtelenség. Ebben a helyzetben a félelem egyeseket elszigetel, másokat felelőtlené tesz. Az elhárítás lelki folyamata némelyeket tagadásba kerget, másokat feledékenységbe vagy cinikus okoskodásba. Így volt ez Jeremiás korában az újbabiloni birodalom hódító korszakában, vagy ma is, a világot elárasztó gyilkoló járvány idején.

Embernek esnek egymásnak, mert a szorongás csendesebb, kezdő szakaszát felváltja a dühöngő – mindent eltipró – indulat. Ennek lesz áldozata a megoldást keresők józan véleménye és kiutat mutató munkája.

Elképedve állunk a nemzedékünknek kijutó vírushelyzetben a kortársaink reakciói között. A vírustagadás divatja erősödve terjedt akkor is, amikor a kórházak befogadó-képességük határára jutottak.

Rövid ideig mintha mindenki egyetértett volna a védőoltás szükséges bevezetésében, mintegy utolsó menedékként a veszélyeztetettek megmentésére. Tartotta magát ez a viszonylagos tűrhetőbb állapot, ameddig el nem jött az első hír, mely szerint több kutatólaboratóriumban is közel vannak a vírusölő anyag előállításához.

Láss csodát, ameddig a betegség megelőzésében reménykedők számlálták a vakcina bevezethetőségének napjait, megjelentek az oltóanyag kritikusai és az oltást megtagadók serege. Vírustagadók és oltásellenzők együtt keltenek zavart, és bizonytalanítják el a tájékozatlanokat, attól sem riadva meg, ha halálba juttatnak így szerencsétleneket.

Egyházkerületünk vezetősége nevében javaslom a védőoltás elfogadását és a beoltás alkalmazását. Minden bizonytalan helyzetben az orvosi vizsgálatot és jóváhagyást javaslom.

A védőoltás alkalmazását a következők miatt tartom elengedhetetlennek:

1. Isten meghallgatta imádságainkat és „kötést és orvosságot” adott.
2. Az Ő ígérete az, hogy „meggyógyítom”! Nem lehet folytatni ígéreteinek tagadását.
3. A jövő Isten által „békesség és hűség kincsei”. A diabolikus erő ezt nem akarja.
4. Az oltás életet jelent. Ezzel üzletelne a hamis politika, a tisztességtelen kereskedelem.
5. Az orvostudomány és a kutatók küzdelme nem lehet szószátyárok célpontja.
6. Nem hallgathatjuk meg az ellenőrizetlen forrásokból származó „vírusmeséket”.
7. Krisztus parancsa az, hogy a betegeket gyógyítsátok!

Mindannyiunk vágya, hogy egészséges világban éljünk. Ezért a legtöbbet akkor tesszünk, ha védjük magunkat és így másokat is védünk a kórokozóktól. Mindez a menyeből érkező figyelmeztetés. Vegyük nagyon komolyan, mert eddigi veszteségeink is pótolhatatlanok.

A békesség kötelékében!

CSÚRY ISTVÁN PÜSPÖK

Az európai református egyházak új honlapja

Felfrissített tartalmú és számos eddig el nem érhető funkciójú honlapon kezd meg tájékoztatási szolgálatát a száz különböző ország mintegy nyolcvanmillió reformátusát tömörítő református világközösség (World Communion of Reformed Churches) európai régiója.

A Magyarországi Református Egyház 1909 óta tagja a világközösségnek, a trianoni döntés nyomán megalakult Királyhágómelléki Református Egyházkerület 1921-től önálló tagegyháza a hannoveri székhelyű keresztyén világszervezetnek. A 227 tagegyház közös

erővel keresi az adott kor politikai, gazdasági, társadalmi kihívásaira adott teológiai és gyakorlati válaszadás lehetőségét.

World
Communion
of Reformed
Churches

Az oldal elérhető a www.wcrc-europe.eu/member-churches-news címen.

KRE

Köszönetnyilvánítás

A Kajántó Mária Gyermekotthon az Élesdi Református Egyházközség kezdeményezésére és a Királyhágómelléki Református Egyházkerület jóváhagyásával jött létre 1997-ben, majd 2002-ben Ifjúsági Otthonnal bővült.

Intézményünk célja meleg otthont nyújtani hátrányos helyzetben lévő gyerekeknek, valamint a gyermekek felnevelése, iskoláztatása, keresztyén személyiségének kialakítása, majd az iskola befejezése után is 25 éves korukig támogatást adni ifjainknak, amíg saját családot alapítanak.

Lehetőségeinkhez mérten igyekszünk gondoskodni a gyermekek iskolai, szakiskolai, esetleg főiskolai, egyetemi, anyanyelvi oktatásáról és elősegíteni keresztyén értékadatok kialakítását.

Máté evangéliumának 7. részében azt olvassuk, hogy „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találjátok; zörgessetek és megnyitják néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják.”

Tavaly ősszel szóbeli kérrrel fordultunk egyházkerületünk püspökéhez, s e kérést Csúry István továbbította a nőszövetségekhez: segítségünkre lenne, ha készítenének az otthonban nevelkedő gyermekeknek valamennyi házi jellegű levestésztát.

Kis akcióból várakozáson felüli adományok érkeztek, megvalósítva személyes találkozásokat is. Isten gondviselésének és a hívek jóindulatának köszönhetően, néhány hét elteltével nagyon sok adomány érkezett meg hozzánk, a többi között a kért házi jellegű tészta, de nagyon sok tartós élelmiszer, zöldség, gyümölcs és nem utolsósorban pénzadomány is.

A Királyhágómelléki Egyházkerület szinte minden egyházmegyéjéből érkezett támogatás. Hálás a szívünk, hogy ránk szánták az időt, amit a tészták elkészítésére, az adományok összegyűjtésére és elszállítására fordítottak, hosszú időre megoldva ezzel a gyermekek, ifjak ellátását.

Sokszorosan köszönjük, Isten áldja meg gyülekezeteink minden egyes tagját!

BALLA JÚLIA INTÉZMÉNYVEZETŐ
KOCIS ESZTER SZOCIÁLIS MUNKÁS

A vonzás

Biztosan mindannyian gondolkodtunk már azon, mi miért történt az életünkben; mi volt sorsszerű esemény, mi volt bűneink miatti büntetés, és mi volt az az eredmény, amit kemény munkával mi magunk értünk el. Sok olyan esemény, történés van az életünkben, aminek nem ismerjük az okát.

Vannak, akik konzervatívabban gondolkodnak, mások pedig éppen liberálisabban ebben a témakörben. Akadnak, akik elintézik azzal, hogy ez volt Isten akarata, mások pedig elkezdik kutatni, hogy mit tettem én azért, hogy épp ez legyen Isten akarata.

A VONZÁS TÖRVÉNYE

Egyszerűen megfogalmazva: minden gondolat valósággá válik. Azt a dolgot vonzod magadhoz, amire gondolsz – legyen az akár jó, akár rossz –, és így elérheted. Ha az ember túl sokat gondol rosszra, akkor gyakrabban történnek vele rossz dolgok. Ezért jó, ha pozitívan gondolkodunk, mivel a jó dolgokat ugyanúgy magunkhoz vonzhatjuk, mint a rosszakat.

Én nem szoktam a keresztyén hitet keverni a keleti vallásokkal. De ha Jézus mondott valamit, és nem adott hozzá alkalmazást, sokat gondolkodom annak megvalósításán. Jézus azt mondta: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.” Jn 16,23b

Számos esetben tapasztaltuk, hogy nem azt kaptuk, amit kértünk, nem az történt, amit vártunk, vagy pontosan az ellenkezője történt annak, amit szerettünk volna. Nagy kérdés ilyenkor, hogy mi nem tudjuk, hogy mit kérjünk, vagy nem voltak érthetőek a kéréseink. Mi van, ha nem jól kérünk?

Egy néhány éve megjelent könyvben egy törvényszerűséget kezdtek népszerűsíteni: a vonzás törvényét. Sokáig kerülgettem, hogy kell-e ezzel foglalkozni, vagy sem, jó-e nekünk olyasmibe belemerülni, ami nem beszél Istenről, hanem univerzumból. Mi van, ha veszélyes a számunkra és elfordít Istentől?

De ha azt vesszük, hogy az univerzum törvényeit Isten alkotta, és egyesek kutatják, hogy hogyan működik, akkor mégsem örögtől való.

Hogy lehet bevonítani egy eseményt, vagy hogyan lehet úgy kérni, hogy az meghallgatásra találjon? Haladjunk lépésről lépésre.

MIT NEM AKARSZ?

Ahhoz, hogy elindulj az utadon, ahhoz, hogy változtass az életeden, tudnod kell, hogy honnan indulsz, és hogy mihez képest változtatsz. Állj meg egy pillanatra, nézz körül az

életedben, és vedd számba mindazt, amit nem szeretnél. A legjobb, ha írsz egy átfogó listát arról, hogy mi mindenben akarsz változtatni.

Ha már van egy listád arról, hogy mit nem szeretnél, jöhet a következő lépés: az, amit valójában szeretnél. Például: párkapcsolatot vagy szerelmet, esetleg esküvőt, netalán gyógyulást, vagy egy új munkahelyet.

De pontosan milyen és hogyan? Fontos, hogy megértsd: minden esemény, ami történik veled, és nem tetszik neked, valójában azt a célt szolgálja, hogy felismerhesd, mit szeretnél.

Az, hogy „ezt nem szeretném”, nem elég a vonzás törvényének. Képzeld el, hogy egy étteremben rendelsz. Nem azt mondd a pincérnek: „Éhes vagyok, mert nincs nálam étel. Most már nem akarok éhes lenni, oldja meg, ahogy nekem a legjobb.”

Ehelyett tanulmányozod az étlapot, és pontosan megrendeled azt az ételt, amire vágysz.

Állítsd össze a rendelésedet, azt, hogy mit szeretnél megtapasztalni mindazok helyett, amiket most tapasztalsz az életedben. Erről is készíts egy átfogó listát, amely minden életterületedet érinti.

ARRA KONCENTRÁLJ, AMIT SZERETNÉL

Most, hogy már tudod, mit szeretnél, és azt is tudod, hogy mit nem szeretnél, eldöntheted, hogy mire koncentrálsz.

Legtöbbünket úgy neveltek, hogy arra összpontosítsunk, amit nem szeretnénk: „Nem akarok egyedül lenni.” Esetleg: „Nem akarom, hogy ez a kapcsolat tönkremenjen.”

Amikor azt erősíted magadban, amit nem akarsz, akkor az munkálsz, hogy az történjen az életedben, amit nem szeretnél. A vonzás törvénye mindig azt hozza el az életedben, amire koncentrálsz. Épp ezért

az előző két lépésben elkészített listáid közül arra koncentrálj, amelyiken a vágyaid szerepelnek.

Dobd ki, égesd el, semmisítsd meg az első listát, azt, amelyiken az szerepel, amit nem akarsz. A második listát, a vágyaid listáját viszont tartsd magadnál, gyakran vedd elő, olvasd el, és az ezen szereplő jó dolgokra fordítsd a figyelmedet.

Fogj egy papírt, és írd össze, hogy mit gondolsz most az életedről. Válaszd ki a lista legjobb három gondolatát, és ezekre koncentrálj. Alkoss belőlük eggyel még pozitívabb gondolatokat, alakítsd őket úgy, hogy jókedvűvé tegyenek. Ezt a listát legalább hetente egyszer érdemes újraírnod. Meg fogsz lepődni, milyen gyorsan válnak egyre pozitívabbá a gondolataid.

IMÁDKOZZÁL ÉS DOLGOZZÁL

Tegyél a céljaidért! Minden nap tegyél meg legalább három dolgot, ami a második lépésben megfogalmazott vágyaidhoz vezet. Ezek a lépések lehetnek egészen aprók is, a lényeg, hogy mindig megtegyél azt, amit éppen meg tudsz tenni.

Most az úgynevezett vonzást cseréljük ki arra, hogy minden viselkedési formánkkal, gondolatunkkal, imádságunkkal megmozdítunk valamit az Isten országában, és ott arra reagálnak: például „öröm van a mennyben egy bűnös ember megtérésén”, vagy „amit a földön megköttök, a mennyben is kötve lesz”.

Ha így gondolkodunk, és természetesen nem az univerzumba küldjük a gondolatokat, hanem az imádságainkat Istenhez címezzük, nekem olyan érzésem van, mintha Jézus tanácsának megvalósíthatósági tanulmánya lenne ez.

Bibliai gondolatok az imahét napjaira

1. nap. Isten hívása

„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket” Jn 15,16a; 1Móz 12,1–4; Jn 1,35–51

Magyarázat: Az út kezdete találkozás egy ember és Isten, a teremtmény és a Teremtő, az idő és az örökkévalóság között. Ábrahám meghallotta a hívást. Ábrahámhoz hasonlóan mi is elhívást kaptunk arra, hogy elhagyjuk a megszokottat, és menjünk el arra a helyre, amelyet Isten készített a szívünk mélyén. Az út során egyre inkább önmagunkká leszünk, azok, akiknek Isten kezdettől fogva akart. A kapott hívást követve áldássá leszünk szeretteink, felebarátaink és a világ számára.

2. nap. Belső érés

„Maradjatok énbennem, és én tibennetek” Jn 15,4a; Ef 3,14–21; Lk 2,41–52

Magyarázat: A találkozás Jézussal felébreszti azt a vágyat, hogy vele maradjunk és megmaradjunk benne: ez a gyümölcserés ideje. Mint teljesen ember, hozzánk hasonlóan Jézus is nőtt és érett. Egyszerű életet élt, zsidó hitének gyakorlásában gyökerezve. Názáreti rejtett életében, ahol láthatóan semmi rendkívüli nem történt, az Atya jelenléte táplálta. Nekünk is hosszú érési időre van szükségünk, egy egész életre, hogy megismerjük Krisztus szeretetének mélységét, engedve, hogy bennünk maradjon, és hogy mi is benne maradjunk. Imádság, igehallgatás, mások segítése, mindannak gyakorlata tétele, amit megértettünk, azt eredményezi, hogy belső emberünk megerősödik.

3. nap. Egy test

„Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szeretetek titeket” Jn 15,12b; Kol 3,12–17; Jn 13,1–15; 34–35

Magyarázat: Halálának előestéjén Jézus leterdelt, hogy megmossa tanítványainak lábát. Ismerte az együttélés nehézségeit, a megbocsátás és egymás szolgálatának fontosságát. Pétert megérintette Krisztus alázata és jósága. Később követte Jézus példáját, és szolgált a hívők közösségét az ősegyházban. Jézus azt akarja, hogy járjon bennünket az élet és a szeretet, ahogyan a nedvkeringés a szőlőtőkét, hogy a keresztény közösségek egy testté legyenek. De ma, mint a múltban is, nem könnyű az együttélés. Krisztusban elhívást kaptunk arra, hogy türelmet öltünk magunkra, számtalanszor újrakezdve. Annak meglátása, hogy Isten szeret minket, arra indít, hogy erősségeinkkel és gyengeségeinkkel együtt fogadjuk el egymást.

4. nap. Közös imádkozás

„Többé nem mondalak titeket szolgálónak [...] azonban barátainknak mondalak” Jn 15,15; Róm 8,26–27; Lk 11,1–4

Magyarázat: Isten kapcsolatot akar tartani velünk. Keres minket, ahogyan Ádámot is kereste a kertben. Krisztusban Isten jött el, hogy találkozzon velünk. Jézus imádságban élt, bensőséges egységben Atyjával, miközben barátjává lett tanítványainak és azoknak, akikkel találkozott. Az imádság lehet egyéni vagy másokkal közös. Kifejezhet magasztalást, panaszt, könyörgést, hálaadást vagy egyszerű csendet. Rendszeres közös imánkban Jézus szeretete bontakozik ki bennünk, még ha nem is tudjuk, hogyan. A közös imádság nem ad felmentést a személyes imádság alól. Ezek egymásra támaszkodnak. Mindennap legyen időnk arra, hogy Jézussal való bensőséges személyes kapcsolatunkat építsük.

5. nap. Megújulás Isten ígéje által

„Ti már tiszták vagytok az ige által” Jn 15,3; 5Móz 30,11–20; Mt 5,1–12

Magyarázat: Isten ígéje nagyon közel van hozzánk. Az ige az áldás és a boldogság ígérete. Ha megnyitjuk szívünket, Isten szól hozzánk, és türelmesen átforgat, ahol szükséges. Eltávolítja azt, ami akadályozza az igazi élet növekedését, ahogyan a szőlősgazda megmetszi a tőkét. Imádkozunk és dolgozunk azért, hogy Isten uralkodjék. Egész nap Isten ígéje leheljen életet a munkába és a pihenésbe. Tartsa meg mindenben a belső csendet, hogy Krisztusban lakozhassunk. Töltsön be a boldogságok lelke: az öröm, az egyszerűség és az irgalmasság.

6. nap. Mások elfogadása

„Arra rendeltelek, hogy elmenjetelek és gyümölcsöt teremjetelek, és gyümölcsötök megmaradjon” Jn 15,16b; 1Móz 18,1–5; Mk 6,30–44

Magyarázat: Ha engedjük, hogy Krisztus átforgalmaz, akkor szeretete növekszik

bennünk, és gyümölcsöt terem. Ha elfogadjuk a másikat, ez konkrét módja a bennünk lakozó szeretet megosztásának. Jézus egész életében elfogadta azokat, akikkel találkozott. Figyelt rájuk, és hagyta, hogy megérintsék őt, anélkül, hogy megijedt volna szenvedéseiktől. A kenyérszaporítás evangéliumi történetében Jézust együttérzésre indítja az éhező tömeg látványa. Tudja, hogy az egész emberi személyt kell táplálni, hogy egyedül ő elégítheti ki a kenyér iránti éhséget és az élet iránti szomjúságot. Ezt azonban nem akarja tanítványai nélkül tenni, ama kevés nélkül, amit ők adhatnak: öt kenyeret és két halat. Ma is arra indít, hogy munkatársai legyünk feltétel nélküli gondoskodásában.

7. nap. Növekedés az egységben

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők” Jn 15,5a; 1Kor 1,10–13; 3,21–23; Jn 17,20–23

Magyarázat: Halálának előestéjén Jézus azok egységéért imádkozott, akiket neki adott az Atya: „Hogy mindnyájan egyek legyenek [...] hogy elhiggye a világ.” Hozzá kapcsolódva, szőlővesszőként ugyanaz a nedv kering bennünk, és éltet. Minden hagyomány arra törekszik, hogy a hit középpontjába vezessen: közösség Istennel Krisztus által a Szentlélekben. Minél inkább közösségben élünk, annál inkább kapcsolódunk más keresztényekhez és az egész emberiséghez. Krisztus akarata kötelez az egység és a megbékélés útjának követésére.

8. nap. Megbékélés az egész teremtett világgal

„Hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljes legyen” Jn 15,11; Kol 1,15–20; Mk 4,30–32

Magyarázat: A kolosséi levél Krisztushimnusza arra hív, hogy Isten üdvösségének dicséretét énekeljük, amely átfogja az egész mindenséget. A megfeszített és feltámadt Krisztus által megnyílt a megbékélés útja, az egész teremtettség jövőjének rendeltetése az élet és a béke. A hit szemével látjuk, hogy Isten országa közel van, mégis nagyon kicsi, alig látható, mint a mustármag, mégis növekszik. Világunk nyomorúságának közepette is működik a Feltámadott Lelke. Arra bátorít, hogy minden jóakarátú emberrel együtt, fáradhatatlanul keressük az igazságot és a békét, és tegyünk azért, hogy a föld minden teremtmény otthona legyen.

Pályázati felhívás

A Nagybányai Református Egyházmegyébe kebeleztet Apahegyi Református Egyházközség Presbitériuma pályázatot hirdet a megüresedett lelkészi állás betöltésére az alábbiak szerint:

- lélekszám: 133
- temploma fűtött, felújított állapotban
- lelkészi lakás: 3 szoba, előszoba, konyha, fürdőszoba (központi fűtéssel, hőszigetelt), kamra, pince, garázs, melléképület, új gyülekezeti ház
- lelkész használatában 4 ár konyhakert és 2 hektár gyümölcsös
- helyben van román tannyelvű óvoda, magyar tannyelvű óvoda és I–VIII. osztályos iskola az 5 km-re lévő Szinerváralján. A gyerekek szállítása iskolabusszal történik.
- lelkészi javadalmazás besorolás szerint, plusz rezsiköltség

A lelkészi állásra 1–5 év szolgálati idővel rendelkező lelképásztörök jelentkezését várják, akiknek van első és második lelkészsképesítő oklevelük, felszentelési igazolásuk, és nem állnak fegyelmi kivizsgálás vagy eltiltás alatt.

A gyülekezet az 1–10 év közötti szolgálati idővel rendelkező lelképásztörök fizetését tudja biztosítani.

Pályázati határidő:
2021. február 19.

A pályázatot az alábbi címre kérjük küldeni:

Nagybányai Református Egyházmegye
430322 Baia Mare
str. Izvor nr. 2
jud. Maramureş

telefon: 0262/212-770
vagy 0744/864-572

Csodás jövőt építő emlékezet

Fontos emlékezni, pontosan, ferdítés nélkül ismerni a gyökereinket, emléket állítani a múlt eredményeinek és veszteségeinek. Azért, hogy tanulhassunk, okuljunk belőlük. De úgy érzem, hiába emlékezünk, és hiába emelünk díszes emlékműveket, ha közben kihál közülünk az élet. Semmik leszünk, mint a sok koszorú, melyet temetés után néhány nappal a szemétre tesznek, majd elégetnek.

Emlékezzünk úgy, hogy építjük a jövőt. Bátorítsuk a fiatalokat családalapításra, gyerekek vállalására. Adjunk példát a közösség erősítésére, építésére, minőségi növelésére.

Tisztelettel hajtunk fejet hős őseink előtt, akik követendő példák voltak, ma is érvényes igazságokra mutattak rá, és valósággá tették azokat. Tudnunk kell, hogy ma a szabadság nem a halál, hanem az élet.

Jakabffy László műemlékvédő javaslatát karolta fel és ültette gyakorlatba a Pelbárthi-dai Református Egyházközség (Bihar megye)

gyülekezete akkor, amikor presbiteri határozatban mondta ki:

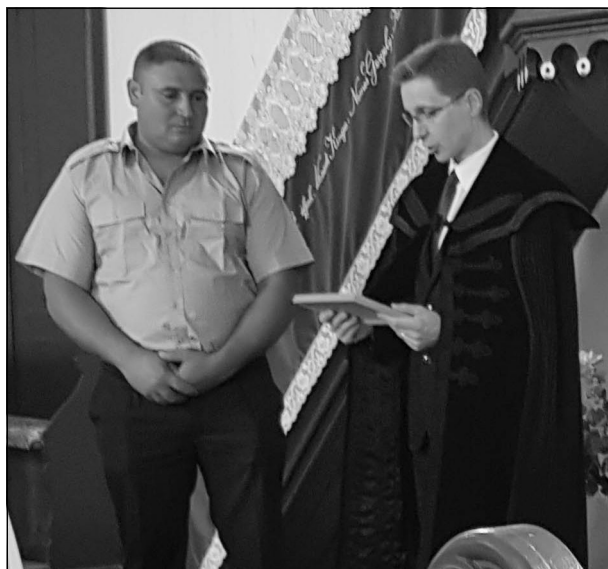
„Nemcsak temetéskor, de keresztelezőkor is szóljon a templom harangja. Hirdessük az életet, ezzel is erősítsük a megújuló reménységet, és növekedésre bátorítsuk a közösséget.

Mindezek mellett minden megkeresztelt gyermek kapjon egy márványablácskát a templom belsejében, kiemelt helyen, ezzel is hirdelve, hogy mindannyiunkat számontart a Teremtő, ugyanakkor a tagok közös felelőssége a gyermekek hitben való nevelése.”

Figyelemfelkeltés ez a közvetlen környezetünk számára, de szeretnénk, ha más gyülekezetek is nemzetünk érdekében és Istenünk dicsőségére bekapcsolódnának ebbe a kezdeményezésbe. Jó lenne, ha a közösségek a maguk igényei szerint, de kiemelt helyen kezelnék a családalapítás és gyarapodás kérdését.

Térjünk magunkhoz, engedjünk utat a csodának, forduljunk Teremtőnkhez, és gyarapítsuk minőségi közösségben nemzetünket.

GHITEA-SZABÓ JÓZSEF LEVENTE

Fricska – Ne add fel!

Sok évvel ezelőtt egy illinoisi fiatalember hat hónapos gyorstalpaló után jelentkezni akart a törvényhozásba. Mint várható volt, nem sikerült. Aztán az üzleti életben próbálkozott, de itt sem járt sikerrel. A következő 17 évét azzal töltötte, hogy értelmetlen üzlettársa hiteleit fizette vissza. Beleszeretett egy elragadó hölgybe, el is jegyezte, de a hölgy meghalt. A férfi idegösszeomlást kapott. Aztán be akart jutni a Kongresszusba. Legyőzték. Indult az

alelnöki tisztségért, és vesztett. Két évvel később nem jutott be a szenátusba. Aztán elnöknek indult. És megválasztották. Ez a férfi Abraham Lincoln volt.

Winston Churchillnek három évig tartott a nyolcadik osztály befejezése, mert nem volt jó angolból. Ironikus volt, amikor évekkel később felkérték rá, hogy nyissa meg az Oxfordi Egyetem tanévét. A mára híressé vált mondása: „Soha ne add fel!”

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő: Ghitea-Szabó József Levente. Hírszerkesztő: Tokár Sándor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó.

Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Dr. Békefy Lajos, Erdei-Árva István Béla, Fábán Tibor, Tokár Sándor, Tóth Beáta, Wagner Erik. Szerkesztőség: BH-410202 Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0765-926002, 0259-435386. E-mail: harangszo.ujsag@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujsag.wordpress.com.

Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenczi Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkészi hivatalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.